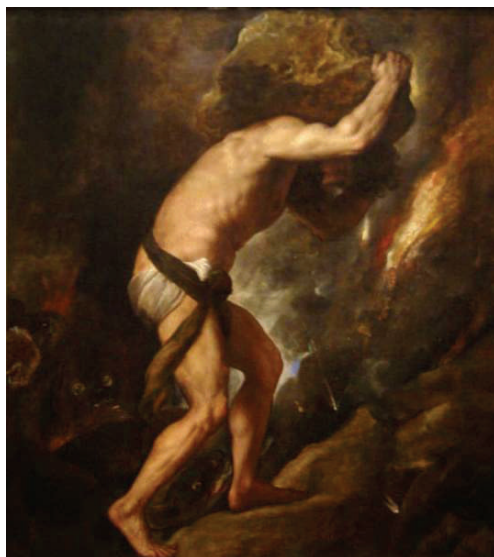

S.O.S.

Bizonytalanságunkat, gyors léptekben önállósítják magukat. Hüledezem, amikor beszámolnak legfrissebb mozi-élményükről, elképedve tallóztatok facebook oldalaink között és hápogok, amikor a kétes hírű szórakozóhelyekről hallok. A cigi és a piálás pedig nem téma immár.

Úgy érzem, magam is hasonló helyzetbe kerültem. Hat éve vagyok már Kanizsán, saját kis közösségünk viszonylataiban úgy ahogy kiigazodom, sokakkal a felszínes, átlagos kapcsolatnál mélyebb az ismeretség. Tehetetlenül és elkeseredve szemlélem, miképp sodródunk egyre távolabb a plébánia óvó-védő szárnyai alól az általunk is pátyolgatott síhederek. A rakoncák pattannak, a suttyók pedig kihasználva bizonytalanságunkat, gyors léptekben önállósítják magukat. Hüledezem, amikor beszámolnak legfrissebb mozi-élményükről, elképedve tallóztatok facebook oldalaink között és hápogok, amikor a kétes hírű szórakozóhelyekről hallok. A cigi és a piálás pedig nem téma immár.

Félek, ha nem állunk a sarkunkra, már késő lesz. Az utólagos lelkifröccsök amolyan „eső után köpönyeg” számba mennek. A nádpalca helyébe léptetett gyónás és áldozás pedig -és ez nem tisztelentlenség a kegyelemeszközeink iránt- nem csodaszer. Az úton haladásunkat segíti, nem a kétfelé sántikálásban támogat minket. A világ szívó hatását, a hibbant eszmék begyűrűzését csak a soraink összezárásával, a kapcsolatok erősítésével tudjuk kivédeni. Azzal, ha a mieink (fiataljaink) többet vannak együtt a nekik szervezett programokon, eseményeken. És ezekből azért bőven akad...

Ellenkező esetben kesereghetünk, keresgélhetjük az okokat, hibáztathatunk államot, iskolát, egyházat, pedig csak a saját házuk előtt kellene söpörögetnünk. A mi Mesterünk a mai tizenévesek számára is örök-szép távlatot kínál. Követői közé tartozni ma a legnagyobb kihívás.

Kérem a Szülőket, merjenek *közösségi, egyházi életre szülőkké* válni, hogy ne kelljen akkor segítségért szaladni, amikor már ég a ház. És segítsenek, hogy a pásztori szolgálat ne sziszifuszi munka legyen!

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Tóth-Máthé Miklós

VIRÁGOK

Amikor az autó fékezett a régi ház előtt, a fiatalok azt hitték nem jó helyen álltak meg. A kertet mintha egy hatalmas virágszőnyeggel takarták volna be, úgy pompázott a sok különféle színű, fajtájú virágtól. A margarétától kezdve a rózsáig, de sok olyan is akadt, aminek a nevét sem tudták.

— Hát ez meg...? — Károly a kapuban várakozó öregasszonyra nézett és bizonytalan mozdulattal mutatott körül. — Virágkertésznek csapott föl édesanyám?

— És ha annak...? — nevetett kicsit szemérmes nevetéssel az öregasszony. — Meglepődtek ugye? De csak nézzétek meg jól, olyan szép ez, hogy a mesében sem lehet különbet kitalálni.

— Szép — mondta Irma, a menyé —, az illatuk meg valósággal megrészegeti az embert.

Károly csak bólintott, bezárta a kocsit és közben félszempellel a tengernyi szépséget nézegette. Vajon megnyit hozhat ez a konyhára? Vacsoránál meg is kérdezte erről az anyját.

— Ez fiam, semmit — felelt az öregasszony —, nem eladásra csináltam én ezt.

— Nem? Hát akkor minek?! — Csak úgy a magam gyönyörűségére, meg akinek megtetszik jó szívvel adni belőle, ha kér.

Károly azt hitte torkán akad a falat, köhögött, az arca kivörösödött az erőlködéstől, meg a visszafojtott indulattól.

— Viccel, édesanyám? — kérdezte ahogy szóhoz tudott jutni. — Nem azt akarja tán elhítenni velünk, hogy négyszáz négyszögölön csak gyönyörűséget termel?!

— Hát nem az? Hiszen magad is láthatad.

— Jó, de csak úgy a maga kedvtelésére? Ne haragudjon, de ez ellentmond minden józan meg gondolásnak!

— Te is olyan vagy mint szegény apád — legyintett inkább szomorúan mint feddően az öregasszony —, az is mindenben csak a hasznót nézte, aztán ő is csak odajutott ahová én is hamarosan.

— De négyszáz négyszögöl, mama — szólalt meg Irma is —, az mégiscsak négyszáz négyszögöl. Nem sok az egy kicsit mulatságnak?

— Inkább kevés — mondta csendesen az öregasszony —, szívem szerint, még a házat is kisebbre húzatom össze, aztán a megmaradt helyre is virágmagokat szórnék. Oda ültetném a legkedvesebbeket, csupa pünkösdi rózsát, gyöngyvirágot, nárciszt, jácintot, dália. Gyermekkorom legszebbjeit. Mintha csak az emlékeimet

ágyaznám a földre.

A fiatalok összenéztek. Agyérelmeszesedés — jelezte a pillantásuk, de az öregasszony nem rájuk figyelt, hanem a nyitott ablakon át kifelé tekintett a szürkületbe mosódó kertre. Mintha annak a sokféle virágnak az illatát hívná meggyőző érvelésnek a mondataihoz.

— Tudod te azt — fordult később a fia felé —, milyen régen vágytam már én egy ilyen kertre, telistele virágokkal? Apádnak is mondogattam, de mindig leintett azzal, hogy a kert nem arra való. Még egy tenyérnyit sem engedett soha, hiszen emlékezhetsz rá. Most, hogy a sírjára is ezekből a virágokból viszek, talán holtában megengesztelődik. Az ő sírja a legszebb a temetőben.

— Ez rendben is lenne — túrt idegesen a hajába Károly —, de ha már bevetette az egészet, akkor miért nem árusít belőle? Magának is jól jönne az a kis pénz, így meg csak hagyja elhervadni.

— Nem vagyok én kereskedő — ingatta fejét az öregasszony — meg ahogy mondtam, akinek kell vihet belőle. A múltkor is csak megállt itt egy autós ember, olyan pesti illetőségű, mint ti is már, ismerte a gyárat is amelyikben dolgozol, mert cserélgettük a szót egy keveset. Az mondja: De szépek a virágai néni! Hát, ha szépek — feleltem erre — vigyen belőlük. Aztán szedtünk egy akkora csokorral, hogy alig bírta el az autója. Az is csak váltig dugdosta volna a pénzt a kötöm zsebébe és tán még máig sem hitte el, hogy ingyen kapta.

— Ezt aztán nehéz is — mondta Irma —, csak jönné fel a mama Pestre, és látná mit kérnek ott egy csokor virágért, akkor tudná meg igazán, mekkora pazarlást folytat.

— Pazarlást? — Az öregasszony úgy nézett rá, mint a gyermek, aki nem érti egy felnőtt szavait. — Hogy mondhatasz már ilyet, lelkem? Miért kéne nekem mindenáron pénzzé tenni azt ami szép? Ami a szemet gyönyörködteti, ami örömet ad nekem? Ti is szeretitek az autókat, szépek találjátok, hát nekem meg ez a kert az autóm.

Lassan felkelt a székről, az ablakhoz ment és mint aki gyógykúrát vesz, sűrű, apró kis lélegzésekkel szívta magába a virágillatot.

— Őszre — mondta —, úgyis elhervad valamennyi és talán velem együtt...

Károly akart erre valamit mondani, pár vigasztaló, elterelő szót legalább, de bosszúsabb volt annál, hogysen a nyelvére jöjjön. „Csak beszél — gondolta — de arra bezzeg tudott kedvet meg erőt szánni, hogy négyszáz négyszögöl föld a pocsékba menjen, szórakozásból.”

Másnap visszautaztak Pestre és csak késő ősszel riasztotta őket újabb útra egy távirat. Mert az öregasszony, akkor ott az ablaknál igazat jósolt. Amikor már hajnalonként dér lepté be a halott virágcsonkokat, és megsárgulva elfagytak a krizantémok is, elment csendesen az ura után.

— Aztán jövőre mi legyen a kerttel? — kérdezte Irma, ahogy a kocsi tetejére kötözött művirág-koszorúval hajtottak a temetésre.

Károly az utat figyelte, nem válaszolt rögtön, mint-ha először jól át kéne forgatni az agyában, hogyan dönt.
 — Előbb bevetjük lucernával — mondta később — , aztán majd meglátjuk... A házat kiadjuk valakinek, aztán megállapodunk vele, hogy felesbe művelje meg a kertet is... Jó föld az, sok mindenre lehet használni... Termett már abban akkora krumpli is, akár az öklöm!

Irma bólintott, aztán hirtelen nekidőlt az urának, mert egy döccenőn hajtottak keresztül, rossz másodosztályú, kátyúkkal csúfított úton már. A döccenőnél leesett a hevenyészve odakötözött nagy művirág-koszorú és ott maradt az úton. Egyikük se vette észre. Képzletben már a négyszáz négyszögöl földbe vetett krumplit látták.

Mire képes a szeretet

A házasság csodálatos dolog, ha az ember nem várja tőle a lehetetlent: az élet beteljesülését, folytonos boldogságérzetet és a magány végét.

Sok fiatal úgy gondolja, csupán az álmai szerinti társra van szüksége ahhoz, hogy minden tekintetben boldog legyen. Ha végre házasságot köthet, akkor ezzel az élet minden gondja-baja megoldódik. Az erős érzelmek elűzik az elhagyatottságot, a beteljesületlen vágyakat, a bizonytalanságot.

Meglehet, az első hónapokban, a szerelem kábulatában ez még igaz is. De nem sokáig marad így. Egyetlen ember sem adhatja meg nekünk mindazt, és szerethet bennünket úgy, ahogy mi erre vágyunk. A lelki-szellemi éhséget, amelyet Isten belénk helyezett, csakis Ő képes csillapítani.

A házasság olyan, mint egy fényszóró, amely irgalmatlanul leleplezi, kik és mik vagyunk valójában.

Az együttélés első éveiben nem csak az a legnehezebb, amit a házastársunkról megtudunk, hanem amit saját magunkról kiderítünk. Közülünk a legtöbben kedvesnek, barátságosnak és könnyen kezelhetőnek tartjuk magunkat. Aztán megrendülve állapítjuk meg, milyen kicsinyesek és haragtartóak tudunk lenni már apróságok esetén is.

Napjainkban minden második házasság válással végződik. Hol maradt a szeretet, hol a fennkölt ígéretek, amelyeket az ember az első szerelem hevében tett? A szeretet nem illan csak úgy el, sokkal inkább felhalmozódnak a tisztázatlan sérelmek. A házastársak csüggedten „morcoskodnak” magukban. Az ember csak a másik hibáit látja, mindazt,

amit várna tőle, de nem kap meg. Aki egy kapcsolatban elkezd számolgatni: felszámítani, előszámolni, leszámolni,

az megszűnik szeretni. A szeretet helyébe a strigulák jegyzéke lép, amelyben mindazt számon tartják, ami lekicsinyíti a másikat. Holott a „bocsánat” szó lenne a legjobb fizetőeszköz a háznál.

„Ha a másik megváltozna, ezt vagy azt tenné vagy abbahagyná, akkor szeretni tudnám őt” - így gondolkodunk. Nekünk nőknek megvan az a rossz szokásunk, hogy zsémbeskedéssel és nyaggatással megpróbáljuk pórázon tartani a férjünket. Ezzel azonban süket fülekre találunk. A hitvesünk az újságja mögé bújik, vagy hallgatásba menekül.

Miért használunk kemény szavakat, holott egy kedves szó sokkal többet ér el? Miért próbálunk meg kierőszakolni dolgokat, holott a jóindulat és a megértés lágyítja meg a szívet? Johann Péter Hebel író mély benyomást keltő képpel szemlélteti ezeket a gondolatokat: „A viharos szél és a napsugár azon igyekeztek, hogy egy vándorról levegyék a kabátját. A viharos szél háborgott, mire a férfi még jobban a kabátjába burkolózott. A nap sütött. A férfit ekkor átjárta a jóleső meleg, és önként levetette a kabátját.”

Kedvesség és melegség révén falak omlanak le. Az a szeretet, amely elfordul önmagától, amely megtanul kevésbé önmaga körül forogni, a beteljesítő párkapcsolat kulcsa.

A keresztény szeretetnek semmi köze sincs a valóságos giccsfilmek világához, ahol házasságtörés esetén így nyilatkoznak: „Nem tehettem róla, erőt vettem rajtam az érzéseim - a szerelem egyszerűen erősebb volt.” A keresztény szeretet nem tétlen, hanem tevékeny. Annak tudatos elhatározása, hogy mozdulok a társam felé.

A Bibliában találjuk meg a jó házasság és a megszentelt élet legjobb receptjét:

„Az Úr pedig irányítsa szíveteket az Isten szeretetére és a Krisztus állhatatosságára” (2 Thesszalónika 3,5).

Dosztojevszkij pedig a következő bölcs mondatot fogalmazta meg:

„Egy embert szeretni annyit jelent, mint olyannak látni őt, amilyennek Isten látja.”

Yvonne Schwengeler

IMÁDSÁG ŐSSZEL

Uram,
néha úgy érezzük,
hogy egyedül vagyunk az emberek között,
nem értenek meg
még a legközelebbi családtagok sem.
Máskor mindenki kedves hozzánk,
mi is mosolygósak, kedvesek leszünk.

Uram, köszönjük, ha sok barátunk van,
ha mindig kacagásból hangos
körülöttünk a levegő!
És köszönjük,
ha visszahúzódóbbak,
csöndesebbek vagyunk,

mert azt tanultuk Tőled,
hogy a legragyogóbb kincsek
a csöndben teremnek.

Jön az ősz, Uram, és mi arra kérünk:
add, legyen türelmünk
néha lassítani,
add, legyen bátorságunk
néha gyöngének lenni,
add, legyen igényünk
néha megállni és Rád figyelni!
Súgj valamit, Uram,
ebben az őszi rohanásban!
Egyikünk biztosan meghallja.
Ámen.

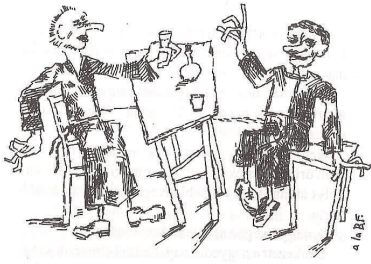
Döbrentey Ildikó

Én jelen vagyok, amikor egyedül vagy.
Én jelen vagyok, amikor elveszettnek érzed magad.
Én jelen vagyok, amikor elhagynak téged.
Én jelen vagyok, amikor úgy gondolsz, valami nem
megy tovább.
Én jelen vagyok, amikor kétségbeesett és szomorú
vagy.
Én jelen vagyok, amikor félelem és szorongás tör rád.
Én jelen vagyok, amikor senki
sem akar téged.
Én jelen vagyok, amikor falak
választják el tőled barátaidat.
Én jelen vagyok, amikor gond-
jaid miatt már aludni sem
tudsz.
Én jelen vagyok, amikor valaki
szenvetést okoz neked.
Én jelen vagyok, amikor nagy
veszélyben forogsz.
Én jelen vagyok, amikor beteg vagy és segítségre szo-
rulsz.
Én jelen vagyok, amikor képtelen vagy egyedül megol-
dani a problémáidat.
Én jelen vagyok, amikor világot darabokra török.
Én jelen vagyok, amikor egy kicsit több szeretetre van
szükséged.
Én jelen vagyok, amikor nagy fájdalmakat érzel.
Én jelen vagyok, amikor senki sem tartozik hozzád.
Én jelen vagyok, amikor elveszett számodra az egész
teremtés.
Én jelen vagyok, amikor rossz a lelkiismereted.
Én jelen vagyok, amikor hozzám kiáltasz.

Én jelen vagyok, amikor megtérsz hozzám.
Jelen vagyok Én, mint a Nap, amely meleget és vidám-
ságot ad neked.
Jelen vagyok Én, mint a ki nem alvó láng.
Jelen vagyok Én, mint szívedet megörvendezettető virág.
Jelen vagyok Én, mint szeretettel beburkoló felhő.
Jelen vagyok Én, mint utadat megvilágító fény.
Jelen vagyok Én, mint olyan szem, amely szeretettel
néz rád.
Jelen vagyok Én, mint olyan
kéz, amely gondoskodva fogja
a kezéd.
Jelen vagyok Én, mint olyan
szív, amely mindig érted do-
bog.
Én úgy vagyok jelen, mint ór-
angyalod, aki vezet és óv té-
ged.
Én úgy vagyok jelen, mint barátod, aki soha nem hagy
cserben.
Én úgy vagyok jelen, mint nővéred, aki gondoskodásá-
val körülvesz.
Én úgy vagyok jelen, mint bátyád, aki örömdben és
bánatodban melléd áll.
Én úgy vagyok jelen, mint édesanyád, aki együtt érez
veled és egészen megért.
Én úgy vagyok jelen, mint édesapád, aki örök életet ad
neked.
Én mindig érted vagyok jelen, végtelenül szerető Iste-
ned.
(szerzője ismeretlen)

Egy kis tréfa

Napjainkban ez aligha történhetne meg... Ugyan! Kinek jutna eszébe ilyesmi? Éppen ezért elmesélek valamit, ami nagyon régen történt.

A plébános úr nem csupán veretes prédikációról, örökös kedvességéről és humoráról volt híres, értett ő a pajkos csínyekhez, meg a lecke-ként szolgáló tréfákhoz is. El ne felejtsem, jó féle pálinkát is tartott otthon mindig. Azt pedig különösen jó szokásaként emlegették, főként a zengő hangú kántor és az ifjúi hévvel megáldott káplán, hogy a reggeli mise után gyakran hívott asztalához vendégeket. Legtöbbször éppen a zengő hangú kántort és az ifjúi hévvel megáldott káplánt.

Mindketten örömmel foglaltak helyet. Elmondták az asztali áldást, s várták az indító kezdetet. Mifélek?

A plébános úr remek törkölyt tartott az ebédlő díszesen faragott szekrényében. Egy-egy kupicával la is hajtottak mindhárman, hogy szívesebben csússzon lefelé az Úr által megáldott étel. Am a zengő hangú kántor, s az ifjúi hévvel megáldott káplán szívesen lecsurgatott volna még a jófajta pálinkából. Kínálkozott erre is alkalom.

Reggeli után a plébános úr imádságos könyvével a hóna alatt az árnyas udvarra ment. Ima közben fel-felpillantott a menyasszonyi ruhát öltött fákra, magába szívta a tavasz minden illatát, s élvezte az ágak között beszűrődő kedvesen simogató napfényt.

Az ifjúi hévvel megáldott káplán, s a zengő hangú kántor jóízűen beszélgetett odabent. A kántornak jutott eszébe: az ő hangszálai bizony alaposan kiszáradtak, s a holnapi misén

hangot sem ejthet, ha ő azokat meg nem olajozza. Egy kis kenés a káplán úrnak sem volt ellenére.

A szekrény ajtaja kitarva. A plébános úr nem tiltotta meg az újabb kóstolót... a kupicák előttük. Az ablakon a napfény is bepillantott. Meg-megcsillant a pálinkás üvegen.

Egyre nagyobb volt a kísértés. Eredményes is!

Az első kortyot követte a második..., s így ment ez a második és a harmadik napon is. A plébános úrnak is feltűnt az üveg illetően való fogyatékosága.

Azt már mégsem hagyhatom, hogy teljesen szegénynek tegyék ezt az én flaskámat! – tűnődött magában – segíték rajta!

Nem úgy, ahogy manapság tennék... Nem! És nem ürítette fenékiig sem. Azaz mégis! A jóféle törkölyt átöntötte egy kisebb üvegbe. Az íróasztalába zárta.

A nagy üvegbe szentelt vizet töltött.

Elérkezett a negyedik nap. Ezúttal elmaradt a reggeli előtti koccintás... az ifjúi hévvel megáldott káplán, s a zengő hangú kántor alig várta, hogy sor kerülhessen egy kis hangszálgjavító kezelésre.

Töltöttek. Koccintottak. Kortyintottak. Csodálkozva néztek egymásra. Megértettek valamit. A kupicákat gyorsan a helyére tették.

Idejében, mert ebben a pillanatban belépett a szobába a plébános úr.

- Ejnye, ejnye, nem győzöm dorgálni magam a feledékenységemért! Elfelejtettem az urakat megkínálni reggeli előtt.

Az urak azonban köszönték, nem kértek. Többet. Talán..., majd..., holnap reggel...

Másnap igazi törköly csordult a pohárkákba. Reggeli után mindketten elkísérték a plébános urat egy kis udvari eszmecserére.

Devesery László

Szeszélyes vénasszony

Az öregotthonban meghalt egy asszony. Az éjjeli szekrényre ki volt készítve egy boríték, az egyik ápolónőnek címezve.

"Mit látsz magad előtt, amikor gondozol? Mit látsz, ha rám nézel? Mire gondolsz, amikor magamra hagysz? Mit szólsz, ha rólam beszélsz?"

Legtöbb alkalommal egy szeszélyes öregasszonyt látsz magad előtt, aki már egy kicsit becsavarodott, és amikor eszik, erősen csámcsog. Amikor kérdezik, akkor nem válaszol.

Egy vénasszonyt látsz, aki nem találja cipőjét, harisnyáját, és engedi, hogy úgy bánjál vele, ahogyan neked tetszik, akár tisztálkodásnál vagy az étkezésnél. Ezt látod. Nyisd ki a szemeidet. Ez nem én vagyok. Elárulom neked az életemet. Tizenhárom gyerek közül én vagyok az utolsó. Szüleim és testvéreim nagyon szerettek. Alig voltam tizenhat éves és arról álmodoztam, hogy megtalálom életemben az első férfit. Húszéves voltam, amikor férjhez mentem. Szívem erősebben megdobb, amikor az akkori időkre gondolok.

Huszonöt éves vagyok és van egy gyermekem, akinek nagy szüksége van rám, mert házat épít magának. Harmincéves lettem és érzem, hogy egymásra vagyunk utalva. Negyven éves

koromban tudtam, hogy hamarosan el fog hagyni. Férjem hűségesen kitart mellettem. Ötvenéves lettem és már unokák zajognak mellettem.

Mindenki szeret. Jönnek a sötét napok, férjem meghal. Félelemtől reszketve gondolok a jövőre. Gyerekeim nincsenek velem, sajátjukkal törődnek. Visszagondolok az elmúlt évekre, amikor boldog voltam és szerettem. Már megöregedtem. A természet durva játékos: az öregséget együgyűségnek állítja be. Testem szépsége meglötytyen, az erőm is elhagy. Haladnak az évek, és ahol valamikor szív dobogott, most egy darab kő van.

Rozzant testemmel mégis megmaradok fiatalnak, mert érzem, hogy életem újból elkezdődik, mert szeretek. Átgondolom a rövid éveket: milyen gyorsan elrohantak. Elfogadom a könyörtelen igazságot, hogy semmi sem lehet végtelen.

Te, aki gondomat viseled, ne a szeszélyes vénasszonyt lásd bennem. Figyelj egy kicsit oda és meglátod!"

Óh milyen sok tekintettel, milyen sok emberi tettel találkozikunk nap mint nap. Mit veszünk észre? A ráncokat, a szeszélyt és a keménységet? Milyen szép lenne, ha arra törekednénk, hogy átérezzük az álmokat, a meleg szív dobogását és a sokszor egészen elrejtett szeretetet!

(forrás: Bruno Ferrero: Van ott fenn valaki c. könyvéből)

KITEKINTŐ

Fabiny Tamás

Az első temetés

„Aztán gyorsan csináld ám a banzájt!”
Ezek szerint a gyászhuszár már túltette magát első meghökkenésén:
„te leszel a kántor?” - kérdezte, amint a számomra teljesen ismeretlen városi temetői öltözőjébe beléptem.
„Nem, én fogok temetni.”
„Ja, bocss.”
Banzájós barátomnak szinte kifolyik inge alól a hasa, társa annál szikárabb.
Meg ő kimértebb is: magáz.
És magyarázkodik.
Mert ugye ez ma az utolsó temetés, legkésőbb negyvenre jó lenne befejezni, hiszen a gyerekek az óvodában...
Ezután folytathatják: hetes passz, színre zöld.

Hőség van, tapad rám a fekete öltöny.
Még egyszer előveszem a papírt, amit azonnal kezembe nyomtak, amint a városba érkeztem, megtoldva a sűrűtétellel:
öltözzek át, mert nyári helyettesítésem azonnal temetéssel kell kezdenem.
Ennyi egy ember: egy név, néhány számadat, helységneve, egy betegség?
Tudtam, hogy nehéz lesz, de hogy ennyire?!
Négy sor jelzi, hogy élt egy asszony, akit az irgalmasság jeleként el kell most temetnem.

Életem első temetése ez.
Átnézem sebtében írt vázlatomat - a váratlan beugrás miatt persze nem volt időm rendesen felkészülni.

Máris három, indulni kell.
Banzájós barátom halk bőffenéssel éppen áll fel az asztaltól:
„Na, lezárom a koporsót.”

Néma fohász.
Itt állok a koporsó mellett, csupa ismeretlen arc.
Mi közünk egymáshoz?
Mit akartok tőlem?
Kis asztal: gondolom, e mögé kell állnom.
Csupa fürkésző szempár: ez a taksálás időszak.
Milyen beszédet néznek ki belőlem?
Talán jobban örülnének egy pocakos, őszes papnak.
én meg itt állok borzas hajjal.
Azon sem csodálkoznék, ha farmernadrágot képzelnének a reverenda alá...

Még mindig a gyászolókat nézem, egyetlen szempárba szeretnék csak belekapaszkodni, hogy bátorságot merítsek belőle.
Ám kevesen állják nézésemet.
S te, Uram, rejtőzködés Istene, most nem rejtjed el arcodat?

Nem akarok könnyeket fakasztani, prédikációs könnygázgránátokat bevetni.
Nem szeretnék érzelmi kiszolgáltatottságukkal visszaélni.
Nem búcsúztatni akarok, halottat tegezve megszólítva.
H. J.-t, élt 71 évet, nem ismertem.
De Jézus Krisztust, élt 33 évet, ismerem.
Róla beszélek.

Újra ének.
A szemek szárazak: ez győzelem vagy vereség?
Vagy ez nem is játszma?
Körülnézek: a banzájos int, merre induljak.
Nehezen húzzák a talicskát a koporsóval.
Hirtelen beborul az ég, egészen sötét lesz, néhányan esernyőjüket készítik elő.

Az élő Úr Jézus Krisztus a mi reménységünk,
aki meghalt bűneinkért,
és feltámadt megigazulásunkra.

Két srác földel: farmerban, pólóban.
A mozdulatok szakszerűek.
Az egyik fekete ruhás pénzt ad nekik.
Néhányan már mennének, de nekem még van mondanivalóm.
Nem saját szavam, hanem az áldás:
Az Úr áldjon meg és őrizzen meg titeket.
Kezet fogok a gyászolókkal, néhány szót váltunk.
Hívom őket istentiszteletre.
Egyszer csak ott terem a banzájos:
„Öreg, várakozáson felül jó volt.”
„Kösz.”
A szikárabb barátságatlanabb:
nem fejeztem be negyvenre.

Mint a visszafojtott, de aztán kirobbanó zokogás,
úgy tör rám a zápor.
Dörgés és morajlás.
Hajam, ruhám egy pillanatra alatt csurom víz,
befolyik a szemüvegem alá.
Nem gyorsítom lépteimet,
úgy megyek a gazos villamosmegálló felé.

Phil Bosmans

Fehér krizantémek

Tele a temető krizantémmal.
Fehérben a halál. A halottak és az élők egy pillanatra ugyanazon a helyen vannak együtt. Keresik egymást, gondolnak egymásra, és nem érhetik el egymást. Valahol iszonyú a tehetetlenség, félelmetes a konfliktus. Egyszer csak a saját halálomra gondolok, kicsit bártortalanul, tétován és elfogulva. A halálfélelem és az életöröm oly szorosan áll egymás mellett. A halál minden játék kíméletlen elrontója, a kedvszegő, minden biztonság megkérdőjelezője, és elzárja azt a szervet, amellyel

magamba szívom az életörömet. Senki sem tud kifogni a halálon. A tudomány sem. Hallgatunk, felejtünk. Amint elvonul a gyászmenet, a mindennapi élet gyorsan visszatér a régi kerékvágásba. És mégsem térhetek egyszerűen napirendre a halál gondolata fölött, és nem hiszem, hogy erre még nagyon ráérek. Struccpolitika lenne. Az elfojtás nem válasz. Végül is mindenképpen oda lyukadunk ki, hogy a halál a vég, vagy sem. A halál, életemnek e kritikus pillanata, amin teljesen egyedül kell túljutnom, a mindent vagy semmit kérdése elé állít. Az élet és a halál titka összefügg Isten titkával.

Csak egy valamit tartok a kezemben, és ez a remény. Utolsó lehettemig életörömet ad nekem a remény.

Ratkó József

Mégiscsak ők

Illyés Gyulának

Mégiscsak ők tartják a földet,
drága halottaink.
Csont török, izom kékül, foszlik
rajtuk a hús, az ing.

Szép szemük behorpad, pedig
vannak már annyian,
mint az égen a csillag, anyyi
szülém, lányom, fiam.

Közöttük küszködik, feszül
elsóhalott anyám.
Tapossuk ágyékát, gerincét,
járunk a derekán.

Ház épül rájuk; tartanak
falat, falut, hazát.
S jövőnk ha van, ők cipelik
még ezer éven át.

Mert mindent elbírnak, hiszen
mi vagyunk a teher.
Vagyunk mi oly gyöngék, árvák -

minket is vinni kell.

Halandó - egyrangú velük
csak az lehet, aki
oly kemény, legalább
magát meg tudja tartani.

Ministrálás

Az Egyházban végzett szolgálat igazi haszna, ahogyan az áldozat szelleme visszahat ránk. Egyre jobban kell küzde-nünk azzal a lelki hedonizmussal, amely válogat helyek, szemé-lyek, alkalmak között, és azt kérdezi: ki, mi, hol, hogyan, mikor jó nekem, és nem azt, hogy hol és hogyan lehetek hasznos és fontos - pedig elsősorban ez válna a javunkra.

Artúr: Atyám, akkor ebben a tanévben is hetente lesz ministráns-foglalkozás?

András atya: Hát ezzel egy kicsit későn ébredtél... Már volt néhány, hiányoltunk is, éppen keresni akartalak.

Artúr: Nem biztos, hogy rá fogok érni, mert idén érettsé-gizem.

András atya: Értem. Csak éppen nem hiszem el, hogy pénteken délután és este tanulsz, vagy ha mégis, hogy ebben az időben a legcsekélyebb értelme is lenne iskolai anyaggal fog-lalkozni! Úgyhogy a kibúvódra csak annyi a válaszom, hogy nem akarásnak nyögés a vége.

Artúr: Nem nőttem én már ki ebből véletlenül?

András atya: Vannak nálad idősebbek a csapatban?

Artúr: Hát éppen vannak.

András atya: Ezek szerint nem nőttél még ki belőle.

Artúr: Látok Pesten olyan templomokat, ahol nyugdíj közeli, meg kicsit fiatalabb: bácsikák ministrálnak. Elég durva jelenség. Atya is ezt akarja itt a templomban?

András atya: Mitől lenne ez durva? A ministrálás egy-általán nincs életkorhoz kötve, és ha egységes rend szerint folyik, akkor nincs baj a különböző generációk együttes szolgálá-tával.

Artúr: Egységes rend?! Nálunk annyi foglalkozás és próba van, meg olyan fegyelem, mint egy székesegyházban.

András atya: Igen, híresek is vagyunk a templom litur-gikus színvonaláról, de nem ezért tesszük, hanem Isten dicsősé-gére és a közösség épülésére. Ehhez pedig sok csapatmunkára van szükség a háttérben.

Artúr: Lehet, hogy többen lennénk, ha egy kicsit lazítá-nánk.

András atya: Nem az a cél, hogy minél többen legyünk - bármi áron... Én nagyon hálás vagyok azért, hogy kitűnő, igényes ministránsvezetők adták egymásnak a stafétát.

Artúr: Na, igen. Az elmúlt tíz évben legalább három.

Akik átadták, ha ugyan lehet erre ezt a szót használni, mégis elszivárogtak.

András atya: Ez egy közösség sorsa. Kit az élet vitt el, kit a halál.

Artúr: Miféle halál?

András atya: Úgy értem, lelkileg. Minket pedig éltet a Szentlélek, mert nem magunkért vagyunk. A kimaradtak ezt nem értették meg. Most neked el kell magyaráznom?

Artúr: Jó, atyám, de az egyik szentmiséről elkéstem, így a padban hallgattam végig. Tök jól el tudtam mélyedni, sokkal jobban, mint amikor a ministrálásra kell figyelmem.

András atya: Nézd, ha az ember a liturgiában szolgálá-tot végez, akkor meg kell tanulnia abban is elmélyedni, néha pedig valóban át kell élnünk mindezt a háttérben is. Nincs eb-ben semmi ellentmondás.

Artúr: Biztos, hogy a híveket jobban feldobja, ha sokan vonulunk, és nagyobbak is? Szerintem régen rossz, ha ettől függ a lelki életük.

András atya: Tudod, pillanatnyilag még testben is élünk, ezért nem mindegy, hogy a szent cselekmények milyen tartalommal és gazdagsággal érintenek meg bennünket. Ha minden hétköznapi misén negyven ministráns lenne, kissé fá-rasztóvá válna még a csendes jelenlét is, ez kétségtelen. A nagy ünnepek kiemelt szertartásai viszont nemcsak gyönyörködtető-ek, hanem reményt is keltenek.

Artúr: Igen? Hogyan?

András atya: Jó néhányan, olyan fiatalabb és érettebb korú felnőttek, akik kemény áldozatok árán maradtak követke-zetes hívők, azt az új nemzedéket látják bennetek, amely szin-tén hajlandó az Egyházban a fegyelmezett szolgálatra, feláldoz-va szabadidejének egy részét a felkészülésre.

Artúr: Na és nekem ehhez mi közöm? Én most érettsé-gizem, ebben az évben vagyok együtt utoljára a legjobb haver-jaimmal, ezért igyekszünk minél több szabadidőt is egymással tölteni, itt az ideje a lányokkal is foglalkozni, és...

András atya: ...és csábít az önmagadnak élés csalóka, édeni édessége. A ministráns szolgálat ebből a fülledt önkere-sésből menekítene ki téged...

Artúr: Tehát még az Egyház tesz velem jót, hogy mi-nistrálhatok?

András atya: Úgy van, komám, nem is akármilyen nagy jót!

Pajor András

Merem ajánlani...

Szerda este, vége az órának, pörgetem magamban a feladatokat, az egyik, jövő héten mutatóra kerülő etűdöt már félig elterveztem, a „még nem tudom mi lesz” vacsorámon jár az eszem.

Azonban csoporttársam invitálására azonnal rábólintok, bár tudom melőzni kellene a másnapi mesterségórára, de üsse kő, menjünk.

Premier után hat nappal tizenhárman ülnek az Uránia Nemzeti Filmszínház nagytermében. Szokásos, unalmas iskola sztorit sejtek a filmcím mögött, amit korábbi negatív tapasztalataim csak erősítenek. Nem vagyok nagy filmnéző típus, az utóbbi időben kezdtem el a mozgófilm iránt is érdeklődni. Kétkedve, ámde jó hangulatban üldögélek a mozi teremben, trécselünk csoporttársaimmal, várom, hogy elkezdődjön a vetítés...

S végül csak a stáblista utolsó képkockája, a főcímmzene utolsó taktusa után vettem erőt magamon, hogy felálljak. Ott akartam maradni. Soká. Nagyon nagyon sokáig. Amit ott, és akkor kaptam, százszorososan megérte azt, hogy így éjszaka kellett kidolgoznom a másnapi feladatom.

Szenzációs képi világ, minden ami egy jó mozihoz kell. De nem csak ennyi. Minden, ami a ma problémája, és minden, amit meg *kellene* válaszolnia *Valakinek*. Folyamatos „Miért?”-

ek, folyamatos „De hogyan?”-ok vetődtek fel a szereplőkben és bennem. A film elementáris erővel hatott rám.

Ésszerűtlen, merev korlátok állítása, a tabu, az öngyilkosság, a halál fölötti átsiklás mind jellemzi modern korunkat. Mi történik azokkal, akiket hátrahagyunk, ha eldobjuk az életünket? És ki a hibás azért, mert egy, a törvény miatt önmagát megélni képtelen tanár nő öngyilkosságot követ el a saját osztálytermében? Rettenetesen sok kérdést vet fel a film, és válaszol meg önmagának, és nekünk.

A szereplők egytől egyig hitelesek, egy mondat sem hangzik el oktanul, meggondolatlanul. Zseniális gyerekszereplők (ilyen igényű casting vezetőkre lenne szükség itthon is), és remek felnőtt színészek játszanak, nem véletlenül nyert a film 22 filmfesztivál díjat és 8 fesztivál díj-jelölést (köztük Oscar-díj (2012) - Legjobb idegen nyelvű film jelölés) kapott

Lazhar tanár úr. Igen. Végre egy film, ami különbözik a többitől. Nem csak a mocsok van a kirakatban, nem a habkönnyű nyálzuhatag hullik ránk a vásznonról, hanem valami merőben más. Egy egészen más forma, ami nem megszokott itthon, és talán külföldön sem. Kanadai mű, amely egy gyöngyszemmel gazdagítja az igényes filmdrámák sorát.

És kérem, legyen szabad ajánlani ezt mindenkinek! Higgyék el nekem, hogy megéri kifizetni érte az 1150 meg 1350 forintokat (és még többet is megérne), fantasztikus élményben lesz részesül, ha megnézik, (és engedjék meg ezt is, had idézzek, ezt egy internetes portálon olvastam a filmről) valóban „*Balzsam a lélekre*”!

Horváth Márk

Színház- és Filmművészeti Egyetem

Világcsúcstartó:

82 évesen lett Ironman az apáca

Madonna Buder évek óta meghökkenti a világot, mostani teljesítményéhez hasonlóra még senki nem volt képes. A napokban teljesítette a kanadai Ironman-viadalt a 82 éves apáca. 16 óra 32 perces eredménnyel ért célba 3,8 kilométer úszás, 180 kilométer kerékpározás és 42 kilométer futás után.

Buder egy pap tanácsára kezdett el futni 48 évesen, 55 évesen pedig már első triatlonversenyén vett részt. Az apáca a 800, az 1500, az 5000 és a 10 000 méteres síkfutó számokban csúcstartónak számít korosztályában a szenior olimpiákon.

Ő a Vaslady.

"Sokkal kevesebbet tréningezek, mint a többi triatlonos, de már évtizedek óta ezt csinálom, az életem részévé vált a sport. Így semmi különlegeset sem látok abban, hogy ilyen idősön is versenyzek. Ha valamit igazán akarunk, azt el is tudjuk

érni. Ha meg sem próbáljuk, akkor hibát követünk el. Hiszen **az erőfeszítés már önmagában siker**" – fogalmazott Madonna nővér.

Madonna nővér úszás előtt.

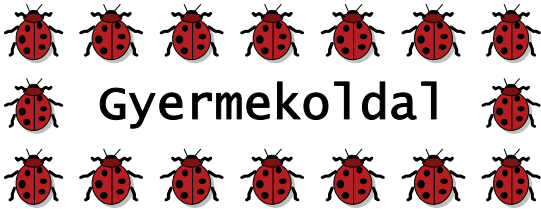
Ebben a szép korban is kiváló állapotban van szervezete, nincsenek gerinc vagy ízületi problémái sem. Jó egészségnek örvend.

Erős hittel a győzelemig.

Erős hite fantasztikus erőt ad számára. Példátlan eredményével kitűnő példakép lehet az emberek, s főként a mai fiatalság számára.

És te, mit fogsz csinálni az ő korában? Sosem késő belevágni valami újba!

Légy zsoltárénekes! Gyere a ministránsok közé!

- ha jó társaságot akarsz...
- ha szeretnél valami szépet tenni Istenért...
- ha szeretsz kirándulni, mókázni, akkor...

közöttünk a helyed!

Zsoltárénekesek gyülekezője:

- vasárnap 8.00

Ministránsok gyülekezője:

- a misék előtt negyed órával

Idéntől a miséken való részvételért pontokat kapsz!

A 40 legtöbb pontot összegyűjtő gyerkőc erdélyi kirándulást nyer!

Kirándulás Patcára

2012. október 6-án kirándulni voltunk a hittanos társaimmal a Kaposvár melletti Katica tanyára. Csaknem 100-an várakoztunk a templom előtti parkolóban. Beszállás után elindultunk. A Tűzmadár vezette a sort, és két kisbusz követte bennünket.

Amikor megérkeztünk, egy nagy fehér sátor alatt gyülekeztünk. Ezután atya ismertette a napirendet majd egy jót gitároztam a gitártanárommal, a többiek pedig énekeltek. Azután csapatokat alakítottunk és a csapatokat egy-egy állatról neveztük el. A mi csapatunk neve „tevék” volt. Ezután irány a csúszdapark! Csuda jó élmény volt. Sok kötéljátékot, csúszdát kipróbáltunk.

Egy óra múlva ismét eljátszottuk a dalunkat, majd elkezdődtek a csapatok-csapatok elleni versenyek. Ezekben a játékokban a bibliai állatokról hallottunk. A versenyszámok nyertesei pontokat kaptak. A versenyek végén a győztesekről csapatkép készült. Újra énekelünk –most már elég hangosan-, és maradt idő még gokartozni is. Délután 6-kor indultunk haza.

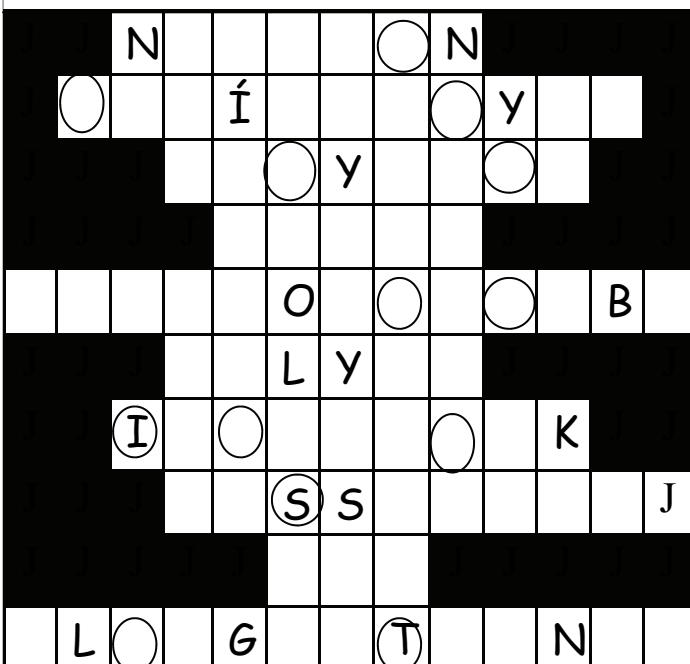

Köszönjük a szép élményeket!

Czippán Árpád
6.o.

A JÁTÉK AZ GYÖNYÖRŰ!

Zenét teszünk fel a hangulat miatt. A csoporttagok szabadon sétálnak a szobában. A csoportvezető pedig színeket mond, amihez hozzá kell érniük. Aki utoljára ér oda, kiesik a játékból. Ideális létszám: 15-20 fő.

1. Hány nappal Feltámadása után ment a Mennybe Jézus?
2. Kik voltak a szemtanúi?
3. Kik lehettek a fehérruhás férfiak?
4. Mi takarta el Jézust a szemük elől?
5. Hova ment Jézus az Olajfák hegyéről?
6. Mit készít nekünk Jézus a Mennysországba?
7. Mit tesz értünk most Jézus az Atyánál? (közbenjár más szóval)
8. Azt ígéri Jézus, hogy az övéiért.
9. Tudjuk pontosan, hogy ez mikor lesz?
10. Amikor Jézus visszajön, mi történik a hívőkkel?

A bekarikázott betűkből két szót állíthatsz össze. Jézussal ez érkezett el hozzánk. Mi is?

Elsőáldozási emlék...

Három nappal a vasárnapi alkalom után, utunk fiammal újra a templomba vezetett – hétköznapi esti misére.

Vasárnap óta mást nem hall tőle a családuknk, hogy milyen jó érzés volt győnni, a bűnöktől megtisztulni, majd áldozásban részesülni...

Az alkalomra nagyon készültünk; hetek óta beszélgetésekkel, bűneink átgondolásával, lelkünk tisztításával... imákkal... a gyónás szövegének tanulásával... gondolatok megosztásával...

Szeptember utolsó vasárnapját megelőző napokban templomba húzódva családi körben szertartásokon vettünk részt. Komolyan készültünk, nem külsőségekben, ajándékvásárlással, hanem a belsők ünnepi díszbe öltöztetésével, tisztításával.

Kisfiam határozottan gyűjtötte, és megvallotta gyermeki bűneit az Atyának, és Istennek.

Azon a szombaton nagyot nőtt szememben elhatározásától vezetve, és a hit szolgálatában való bizalmában.

Édesanyám volt a kísérője, lelki áldozó társa. Épp 60 évvel ezelőtti elsőáldozási emlékeit elevenítgetve, szegődött kísérőjeül Ádámnak. Édesanyám elhatározása, hite, alázatos békétürese, szolgálke példaértékű lehetne mindannyiunknak, a családomnak bizton az.

Az ünnep egyszerűségére való törekvésért köszönettel tartozom a szervezőknek, lebonyolítóknak. Tiszta egyszerűséggel, nekünk meghittségben zajlott az elsőáldozás.

A fehérruhás gyerekhad boldogságot sugárzó arcánál nem lehetett volna szebb dísz, melyet emberi kéz alkothatna. Kis szívekben való tisztaság a szemükből sugárzott felénk. Mindannyian láthattuk...

Remélem, mi felnőttek örültünk örömüknek, és komolyan vettük áldozásukat, fogadalmikat, és születtek elhatározások részünkről is a lelki támogatásukra irányulva, míg csak élünk - fogadva...

Én komolyan gondolom.

Gyermekem azóta is „RAGYOG” – ezt Atya mondta fiamról a mai hétközepe esti mise után.

Tudom, hogy így van, mert látom ezt a fényt én is, és boldogsággal tölt el gyermekem hitét látva - hallva, hogy eztán csak a jóra törekszik, szereti Istent és a bűnt elkerüli.

Mert a vasárnap tett fogadalmát gyermeki lelkével mindennél komolyabban gondolta.

Köszönet a gyerekeinkért, Istenem...

Tartsd őket utaidon...

Péterfai Ildikó

A tanítónő

Valahol egy iskolában volt egy tanító, akit a gyermekek nem kedveltek. Azt hitték róla, hogy rideg és kemény természetű, s amikor csak teheték, igyekeztek bosszúságot szerezni neki. S ó, ha egy gyerekcsapat erre törekszik, bizony sok keserűséget tud okozni. A mi tanítónknak is bőven volt része mindabban, ami jó tanító szívének fájhat.

Nos, egy napon az iskola játszóterén az egyik fiú súlyosan megsebesült. Néhányan futottak a tanítóért; ő minden dolgát félretéve sietett a sebesülthöz, s azonnal orvosért küldött. Aztán lehajolt a földön fekvő gyermekhez, fölvette karjaiba - ó de milyen gyöngéden! S milyen kedvesen, meleg hangon, mennyi szeretettel szólott hozzá, hogyan bátorította, vigasztalta, s milyen vigyázva kötögette sebeit...

A fiúk szemébe könny szökött, amikor tanítójuknak ezt a megindító gyöngédségét látták, és suttogni kezdtek egymás között: 'Nézd, hiszen szeret bennünket!'

Ettől az esettől kezdve megváltozott az iskola képe. A fiúk egészen másként néztek tanítójukra. Amennyire elhanyagolták dolgaikat korábban, annyira szorgalmasak lettek ezután; amennyire engedetlenek voltak azelőtt, annyira igyekeztek most már mindenben kedvébe járni tanítójuknak.

Mindezt a változást a szeretet csodálatos hatalma művelte.

(Hastings: Isten napjai c. könyvből)

Jó étvágyat!

Lúdláb Turi Ili
módra

Tészta: 8 tojásból piskóta (lehet vizes piskóta is)

Krém: 20 dkg vaját és 25 dkg porcukrot habosra keverünk, majd 25 dkg darált háztartási kekszet és 4 adag erős fekete kávé belekeverünk.

A krémet a piskóta tetejére kenjük (nem vágjuk el a piskótát) és csokoládémázzal vonjuk be.

Máz: 18 dkg porcukrot összeszítalunk 3 enyhén púpozott kanál kakaóval, majd egy dió nagyságú margarint teszünk bele és 3 kanál forrásban levő vízzel jól összekeverjük. Egyenletesen a krém tetejére kenjük. Nem kell a máz kenésével sietni, mert jól kenhető, kb. 3-4 óra múlva keménykedik meg.

A tésztát vizes késsel szeleteljük.

A világ legkisebb „szerzetesrendje”

Nemesvámoson két fiatal pap munkájának köszönhetően ma a világ talán legkisebb „szerzetesrendje” működik. Márk és Pius atya tizennégy év alatt egy olyan közösséget építettek fel, melyben otthonra találtak a falusi fiatalok.

Az egyházi táborokban és a cserkészcsapatban hasznosan tölthetik el idejüket, s közben megtanulnak keresztény értékrend szerint élni. Mint mondják, modern egyházi közösséget hoztak létre, melyben a papi életen túl a mindennapokban a gyermekeket és az ifjúságot karolják fel.

„Nem akarunk kis szerzeteseket nevelni, csak normális felnőtteket, akik számára fontos a normális értékrend és az erkölcs. Szeretnénk, ha a fiatalok nem kallódnának el, és a hétköznapiakban is mindig lenne hová fordulniuk” – mondta lapunknak Márk atya. Gere Dávid Márk szerzetestársával, Pius atyával tizennégy évvel ezelőtt érkezett Nemesvámosra. Itt kaptak kölcsön egy házat, hogy abban létrehozzák a megálmodott közösséget. A plébános hangsúlyozta, az volt a cél, hogy a közös imádság és a szerzetesi élet mellett a kis falvakkal és a benne élő gyermekekkel, fiatalokkal foglalkozhassanak. Holott mind a ketten nagyvárosból érkeztek, Márk atya Budapestről, Pius atya pedig Győrből. Márfi Gyula veszprémi érsek beleegyezésével létrehozták a világ legkisebb szerzetesi csoportját, Mária Keresztes Közösségét. Úgy élnek, mint más szerzetesek, hitoktatói munkát végeznek, kiszolgáltatók a szentségeket, miséket celebrálnak, esketnek és temetnek. Viszont, amint a papi feladatokat elvégezték, „nevelőkké” alakulnak. „A vidéki kis falvakban élő gyermekeknek, fiataloknak nem igazán adatik meg, hogy olyan egyházi elveken alapuló közösséghez tartozzanak, mely a vasárnapi istentiszteleteken és a hittanórán kívül napi programot képes kínálni. Nálunk erre is van lehetőség” – jegyezte meg Gere Dávid Márk. Aláhúzta, egyháztól, felekezettől függetlenül bárki csatlakozhat hozzájuk. A kulcsszó, a közösség, a jó megtalálása egymásban és a mindennapokban. Márk atya négy éve vezet cserkészcsapatot. Az ötvenfős társaságból negyvenketten nemesvámosiak.

A közösség tíz éve minden nyáron nomádtábort szervez Rókapusztán, több száz fiatalnak. „Az anyagi háttérrel is meg kell teremtenünk, mert nem szeretnénk, ha a családok anyagi helyzete döntene el, ki jöhet velünk. Éppen ezért a költségek nagy részét mi teremtjük elő” – mondta Márk atya. Pius atyával gyakran vállalnak alkalmi munkát, az ezért kapott fizetség adomány a közösségnek. Az adományokból finanszírozzák a kirándulásokat. Az összegyűlt pénzből három buszt is vásároltak már, ezekkel nem csak a cserkészek utazhatnak. Odaadják osztálykirándulásokra, közösségi célokra, de bérbe is vehetők. Az ebből származó bevétel szintén a gyermekek programjait segíti. Márk atya, azért, hogy ne kelljen külön sofőrre is költeni, letette a D kategóriás jogosítványt. Meglehet, ő az első magyar szerzetes, aki buszsofőr is egyben.

Varázslat a kapualjon túl - Mesemúzeum

„Vándorutad az Űveghegyen túlra vezet, a sűrű sötét erdőn keresztül a »fele királyságig«. Útközben hét mesebeli próbát kell kiállnod. Szükséged lesz az ügyességedre, a bátorságodra, a furfangosságodra és a gyorsaságodra. Indulj hát! Sok szerencséd!” Ez a szöveg olvasható azon a feladatlapon, amelyet az október elején megnyílt Mesemúzeum megálmodói állítottak össze a gyereklátogatóknak. Mi is benéztünk, és hagytuk, hogy elvarázsoljon bennünket a mesék világa.

Az októberi szomorkás napsütésből a Tabán egyik utcájában ódon kapun át lépünk át egy másik dimenzióba. Az előtérben kis asztaloknál, kis székeken ülünk mi, felnőttek, és egy kicsit újra gyerekeknek érezzük magunkat, vagy legalábbis szeretnénk azok lenni, hogy mi is kipróbálhassuk, milyen megtalálni a varázslat utolsó összetevőjét, legyőzni a villogó szemű sárkányt, felfedezni a kivezető utat a varázserdőből és jutalomként a trónról szemlélni.

Volt egyszer egy gondolat...

Az ötletet Kányádi Sándor adta néhány évvel ezelőtt, s a Petőfi Irodalmi Múzeum az Emberi Erőforrások Minisztériuma Alapítványának segítségével indította útjára a Döbrentei utca 15. szám alatt helyet kapó kezdeményezést. Ha belépünk, a kapualjban a kút mellett mindjárt egy növényben lévő – de előbb-utóbb nyilván égisz erővé hatalmasodó – fával találkozunk. Szokatlan? Egy Mesemúzeumban semmiképpen. A külső teremben falra szerelt tékában néhány neves magyar, az élők sorából már eltávozott meseíróról tudhatunk meg érdekességeket. Megnézhetjük Lázár Ervin töltőtollát, Janikovszky Éva szemüvegtokját, vagy belehallgathatunk Nemes Nagy Ágnes Bors nénijébe.

Mesemúzeum: kiállítás mesének álcázva

A mesekuckóban egy nagy, hívogató ülőpárna várja, ki az a kisgyerek, aki egy félórára beköltözne a fényárban úszó szögletbe, hogy kedvére válogasson a népmesék sokaságából. Egy másik sarokban számítógép bújik meg, amelyen a gyerekek elkészíthetik saját kisfilmjüket, s le is tölthetik emlékként. A multimédia egyébként meglehetősen visszafogottan van jelen, éppen annyit kapunk belőle, amennyi még kiegészíti, és nem nyomja el a célt, a lényegét, azaz a népmesék logikájába, felépítésébe, szimbólumrendszerébe és tanításába történő bevezetést. A falon szépen elrendezett gyerekrajzok, egy-két keret azonban még üres, arra vár, hogy valaki beletegye saját alkotását.

Helmich Katalin, a múzeum egyik vezetője elmondta: nagyon odafigyeltek arra, hogy ne bizonyos mesék mentén épüljön fel a kiállítás és a programok, hanem a magyar népmesékre általában jellemző, a mindegyiknél tetten érhető szimbolikus képek, fogalmak, feladatok jelenjenek meg vezérlőelvként. Az Egyszer volt, hol nem voltól a Boldogan éltek, amíg meg nem haltakig a gyerekek három termen keresztül tulajdonképpen egy kiállítást járnak végig (van is címe: „A magyar tündérmese világa”) anélkül, hogy észrevennék: itt most tanulni fognak. Nem információk száraz tömegét kapják, hanem maguk élik át az egyes próbatételeken, akadályokon keresztül mindazt, ami tulajdonképpen minden egyes gyermekben benne rejlik, csupán tudatosítani kell és nem szabad hagyni, hogy elveszítsék ezt a mágius tudást.

Mesehős vagy? Van róla papírod?

A Mesemúzeum másik fontos feladatának azt tartja, hogy a klasszikus és kortárs gyermekirodalom segítségével már egészen hároméves kortól előkészítse és megalapozza az olvasás tanulását, szeretetét. A múzeum programjában éppen ezért számtalan foglalkozás közül válogathatnak a látogatók. A műhelyfoglalkozások között találhatunk dráma- és színjátszó csoportot, illusztrációs foglalkozást. A csoportok közösen rakhatják ki az óriás társasjátékot, mesehős-igazolványt kaphatnak, ha kiállják a hét próbát, belekóstolhatnak, milyen lehet egy uralkodónak igazságos döntéseket hozni, de ha kedvük van, felfedezhetik az épület különböző pontjain található kincseket, amelyek újabb történeteket rejtenek, sőt a születésnapjukat is tarthatják itt.

Aki nem hiszi, járjon utána! (mno.hu)

„A játék megolajozza a testet és a lelket” (Benjamin Franklin)

A JÁTEK TITKOS NYELVE

Az első európai játékgyűjteményt 1987-ben Magyarországon adták ki, *Magyar gyermekjáték-gyűjtemény* címmel. Kiss Áron, a kötet szerzője azért tartotta ezt fontosnak, mert voltak olyan falvak, városok, ahol nem ismerték már a játékokat a gyerekek. Pedig játék nélkül nem lehet emberré válni. A könyvet akkor minden iskolába elküldték...

Játék nélkül valóban nem lehet emberré válni. Azóta ezt a tényt sok oldalról igazolta a pedagógia és a pszichológia. Játék nélkül megreked a személyiség fejlődése, nincs tanulás, nincs kreativitás stb.

Általános tapasztalat, hogy a kisgyermek szívesen és fáradhatatlanul tanul meg számtalan dolgot, ha játszva tanulhat. Sokszor mégis zsörtölődünk, mondván: „nem lehet mindig csak játszani!” Azután jön a serdülőkor, és kamaszaink tudomásunkra hozzák: „Nem vagyok már dedós, hogy játsszak!” Persze közben, ha megfélemlenek magukról, boldogan játszószák a számháborút, rúgják a bőrt, de még bújócskáznak, kidobóznak is.

És a felnőttek? A játék igénye nagyon erőteljesen benne van a felnőtt emberben is, de sajnos ritkán találjuk meg a jó kifejezési formáját. Ebből aztán torz megoldások születnek: olyan játékot veszünk gyermekünknek, amivel mi fogunk játszani, vagy nézzük, ahogyan mások játszanak, esetleg szerencsejátékkal, nyereményjátékkal, primitív telefonos vagy virtuális játékokkal próbálkozunk. Miért van ez így? Mert a játék az emberi alapszükségletek része, ami feltétlen kielégítésre tör. A kielégítés lehet valamilyen örömteli tevékenység vagy alkotás. Ha nincs lehetőségünk vagy nem tudunk játszani, alkotni, ez a hiány komoly feszültséggel jár, amit pótcselekvéssel próbálunk oldani.

A játékkedv - amely rokon a munkakedvvel, az alkotás-vágygal, sőt az életkedvvel is - az érzelmi intelligencia egyik készségcsoportja, tehát egy olyan csíra, amit fejleszteni lehet és kell is, mert különben nem teljesedik ki személyiségünkben. Ez azt eredményezi, hogy elfelejtünk játszani, mielőtt megtanultunk volna. Ez a magyarázata annak a megdöbbentő jelenségnek, hogy ma már kisgyerekeket is látunk egykedvűen üldögélni egy játszótéren, mert „nincs kedvük játszani.”

Ez pedig nem elhanyagolható deficittel jár a személyiségük fejlődését tekintve!

A spontán játék kiveszőben van, s ettől még nem rémülünk meg eléggé! A problémát okozó tünetek ugyanis majd csak néhány év múlva jelentkeznek. Többek között különböző tanulási rendellenességek, szellemi tunyaság, társas érzéketlenség, sérült mozgásérzék formájában. Kezdetben ez a szükséglet pl. *erős mozgásigényben* mu-

tatkozik meg. Ekkor nagy jelentősége van a rohangálásnak, sokszor szinte céltalan viháncolásnak, amely kifejezetten gyönyörűséget okoz az apróságoknak. Az erős hallási, látási ingerszükséglet kielégítését szolgálja a csörgőrázás, a különböző hangkeltő eszközök szintén látszólag céltalan megszólaltatása vagy a firkálás. Ebből a szabad játszadozásból lassan kifejlődik a szabálykövető, szimulatív játék. A rohangálásból a legkülönbözőbb mozgásos játékok és a tánc, a csörgőrázásból a ritmikus mondókázás, az éneklés, a zenélés, a firkálásból a rajz, a formázás, a festés. Ezeket a tevékenységeket már nem csupán az ingerszükséglet kielégítése, hanem az úgynevezett megoldási késztetés (kíváncsiság, felfedezési vágy) is motiválja, tehát, úgymond, több „motor” is hajtja - ezért szeretünk annyira játszani.

A JÁTÉKSZERETET FEJLESZTÉSE

Miért nem szeret és tud mindenki játszani? Mert a játékszeretet kifejlődése nem automatikus! A kötetlen játszadozás kivételével minden játékot először meg kell tanulni, de nem lehet csupán magyarázat útján fejleszteni. Az elsajátítás kellemes élményekkel történik, ha nincsenek ilyen élmények, nem történik elsajátítás sem. Milyen bölcsök voltak elődeink, amikor a versenyjátékokat eleve „forgó” csapatokkal játszották, így mindenkinek esélye volt időnként az erősebb csapat tagjaként átélni a győzelmet! Nem a gyermekkorban kell megtanulni, hogy az életben verseny van! Először az együttműködést kell elsajátítani, az egymásra figyelmet, az „egy húron pendülést”.

Minden játék addig fejleszt, amíg az a terület, amit fejleszt - mozgás, fantázia, egyensúly stb. - ki nem fejlődött. Például, amilyen mértékben kifejlődött az alapvető nagymozgás koordináció a spontán rohangálásban, olyan mértékben csökken a tevékenység örömszerzési kapacitása. Idővel a gyermeket már nem elégíti ki ez a fajta játék. Ha ilyenkor nem tanul meg, sőt, nem szeret meg egyre bonyolultabb, fejlettebb játékokat, a játékszeretet is megreked. Sajnos a fejlesztés éppen a legkritikusabb ponton, az iskoláskor, korai serdülőkor táján szokott megállni. Úgy tűnik, az általános pedagógia sem tartja elég fontosnak, és a szülők játékhoz való hozzáállását is befolyásolja az a káros előítélet, hogy a játék csak szórakozás, kellemes időtöltés, ami a komolyabb tevékenységek esetleges járulékos eleme. *Ha jut rá idő...* így aztán föl sem merül a játékszeretet fejlesztésének feladata. Ebből következően nekünk felnőtteknek *nincs* már elégséges mennyiségű és minőségű *játékkincsünk, amit továbbadhatnánk* - nem elmagyarázva, hanem jókedvű együtt játszással. Pedig ebből a látszólag haszontalan, rendszeres, örömteli tevékenységből lesz a tudásvágy, az alkotásvágy, a kreatív ismeretfeldolgozás, a problémamegoldás, az agresszivitás kezelni tudása, a figyelemkoncentráció, az eredetiség, az együttműködés, a helyzetfelismerés. Nagy tévedés, hogy a könnyen elérhető kikapcsolódás vált ki örömlélményt! Sok veszélyt jelentenek ezért a fantáziát kikapcsoló kész játékok, játékprogramok, a céltalan „tévészés”.

A KÖZÖS JÁTÉK ÖRÖME

A jó játékok megtanulásához sok kiadványt találhatunk a könyvesboltokban, és az interneten is keresgélhetünk.

Nagyszerű lehetőséget kínál a mese, a felolvasás, a közös alkotás, gyurmázás, agyagozás, festés, zenélés. A színház, a bábozás, a társasjáték, a fantáziajátékok, az egyszerűbb labdajátékok, a keresztrejtvények, képrejtvények.

Újra meg kellene tanulnunk és tanítanunk ezt az elfelejtett, de valaha nagyon szeretett nyelvet.

Neki kell gyürkőzni, és nemcsak minőségi időt, hanem vidám időt is együtt kell tölteni gyermekeinkkel - ha a hazardjátéktól, szerencsejátéktól, fantáziatlanságtól és elidegenedéstől meg akarjuk óvni őket. Ez természetesen erőfeszítést is igényel, mert csak annak árán fog sikerülni.

Velük együtt „belefeledkezhetünk” a játékba. *A játékokat ugyanis nemcsak megtanítani, hanem megszerettetni is kell!* Azt az érzést és azt a bensőséges kapcsolatot azonban,

ami ezáltal keletkezik, sem leírni, sem pótolni nem lehet! Szükségük - és szükségünk - van rá. Lehet, hogy így a tanév közepén minden azt a közhelyet sugallja, hogy dologidő van, vége a játéknak. De ne feledjük, hogy idővel és örömteli tevékenységgel gondosan kialakítandó készségről van szó, tehát nagy hiba lenne erre hivatkozva elhanyagolni a következő szünetidőig a játékkedv fejlesztésének feladatait. A heti sportedzés, a virtuális játékok és néhány játékosan megfogalmazott matekpélda biztosan nem oldja meg ezt a kérdést. Az igazi játék azonban „megolajozza a testet és a lelket”. Tanuljunk, tanítsunk és játsszunk szellemes, kreatív, a társas együttműködést és nem a másik legyőzését szolgáló, alkotásra ösztönző játékokat otthon és az iskolában, hogy majd ügyes-bajos dolgaink, mindennapi kapcsolataink a „komoly” munka idején is olajozottan működjenek.

Gyűjts fényt, és tégy tanúságot keresztény hitedről!

Hívunk minden keresztényt Angliaszerte arra, hogy tegyenek fényt az ablakukban Október 31-én este, hogy ezzel adják tanújelét, hogy Jézus Krisztust követik.

A kezdeményezés, melynek neve: A Fény Éjszakája (Night of Light) Damian Stayne-től a Cor et Lumen Christi alapítótól ered. "A Fény éjszakája esemény egy nemzetközi kezdeményezés, hogy Halloween ünnepét egy örömteli keresztény ünnepé tegyék-mondta D.S. Világszerte több országban gyermekeknek rendeznek ünnepet, mely kapcsán összegyűlnek imádkozni és fényt gyűjtenek az ablakukban, ezzel hirdetve a Krisztushoz tartozásukat szomszédaiknak és barátaiknak.

Október 31-ét Halloween ünnepének tarjuk, mely az All Hallows Eve (Minden szentek estéje) kifejezésből ered, s amely ünnepi előestje Mindenszentek ünnepének, amely ünnepen a katolikusok Isten dicsőségét és minden mennyei szentjét ünneplik, és Isten világosságának a győzelmét minden szentjének életében a sötétség felett. Jézus a világ világossága. A szentek ebben a világosságban éltek és ezáltal kortársaik irányfényévé váltak. Jézus napjainkban mindenkit hív, hogy világító fény legyen mások számára."

Amennyiben lehetséges, az alábbiakat javasoljuk azoknak, akik be akarnak kapcsolódni a Fény Éjszakája kezdeményezésbe:

- mindenszentek ünnepe előesti miséjén való részvétel
- egész éjszakán át tartó Szentségimádásban való részvétel
- gyermekeknek való elfoglaltság szervezése, pl öltözzenek be szenteknek, vagy közös tűzgyújtás
- fény kihelyezése az ablakba, jelezve ezzel a járókelőknek, hogy a ti háztartásotok keresztény háztartás és a ti világosságotok Krisztus
- aki gondolja vegyen fel fehér ruhadarabot hűségének szimbolizálásra, Krisztus a Mi Világosságunk iránt

Kieran Conry püspök (Arundel and Brighton), Chair of the Department for Evangelisation and Catechesis, kijelentette:

Halloween ma a legnagyobb fogyasztói ünnep karácsony és húsvét után, itt az idő hát, hogy emlékeztessük a keresztényeket ennek az ünnepnek az eredetére. Ez az ünnepnap fontos a katolikus kultúrában. Október 31-e estjén csináljunk valami olyat, amely tanúságot tesz hitünkről, amely hallható és látható. Gyűjts egy gyertyát, vagy más fényt, amely Krisztust szimbolizálja. Ez erőteljes jele lehet annak, hogy megmutassunk az embereknek, hogy mi Krisztusba és nem magunkba vetettük a reményünket. A fény kérdéseket fog provokálni, s ezáltal lehetőségünk nyílik Krisztusra mutatni. Mindenkit biztatok a részvételre.

Vincent Nichols érsek pastorális körlevelet küldött egyházkerületének.: A hit láthatóvá tétele egy olyan küldetés, amelyet a Mennyei Atya bízott ránk. A Fény éjszakája kezdeményezésben való részvétel egyfajta válasz erre a küldetésre.

További ötletek az éjszaka ünnepléséhez itt található: <http://www.nightoflight.org>

Forrás: <http://jezussal.blogspot.hu/>

Nagyfalu

- püspöki állásfoglalás (2012)

Böcskei László nagyváradai megyéspüspök állásfoglalását adta közre egy erdélyi katolikus portál. Az írás legvégére került a régi bölcsesség, mely szerint a hívőnek nincs szüksége csodára, a kételkedőnek bármennyi csoda sem elég.

A meggyőződés nem elegendő érv a látomás mellett

A Szilágy megyei Nagyfalu a nagyváradai egyházmegye területén fekszik, így természetesen értesültünk az ott zajló eseményekről. A téma felvetésével kapcsolatosan a Qui bene distinguit, bene docet jeligét követném. Továbbá, az olvasóknak és a híveknek egyaránt jogukban áll az ott kialakult helyzetről elsődleges forrásból is tiszta képet kapni.

1. Hitéleti kérdésekben az egyházmegye területén a főpáosztort illeti a végső felelősség. A Nagyfalu köré fonódott jelenség elsősorban Ft. Csilik János plébános személyéhez kapcsolódik, aki egy bizonyos néhai Éva asszonynak tulajdonított „látnoki” szerepet. Éva asszony halála után ez a szerep egy másik személyre „öröklődött” át, olyan formában, hogy az illető személy kapja az üzenetet, amelyet nyilvánosan Ft. Csilik plébános úr tolmácsol a hívek felé. Meglehetősen homályosnak mondható a jelenségnek a kezdete – az általam ismert szóbeli beszámolók alapján nem egészen világos ennek eredete, főleg pedig magának a jelenségnek a tartalmi mondanivalója.

2. Fontosnak tartom továbbá kihangsúlyozni azt, hogy az ilyen jelenségekkel kapcsolatban különbséget kell tenni aközött, amit egy személy magáról állít – pl. hogy üzenetet kap, vagy látnok, stb. –, és aközött, ami a valósághoz tartozik, azaz meg is történik. A nagyfalui jelenségre is vonatkoztatva érvényes ez a különbségtétel: Ft. Csilik plébános úr meggyőződése, hogy a látnok üzenetet kap, és hogy ő ennek kiválasztott értelmezője, valamint továbbadója, ami azonban még nem elegendő érv amellet, hogy ott valóban jelenés is történik, úgy ahogyan az sem elegendő érv a jelenés mellett, hogy a hívek zárandoklatban keresik fel a helyet, ott imádkoznak, és a megtérés jeleit mutatják.

3. A Nagyfalu közelében és „Szentháromság-hegy” névvel megjelölt helyen létesített központ teljesen önkényesen létesült, és az ott végzett liturgikus cselekményekhez, valamint egy ott élő közösség kialakításához, illetve szervezett zárandoklatok vezetéséhez az Egyházmegyei Hatóságunk nem adta engedélyét, és ilyennek lehetőségét a kezdetekben nem is vették igénybe azok, akik a jelenség propagálói voltak, márpedig az egyházi fegyelem megköveteli az ilyen jóváhagyást.

4. Teológiai szempontból is vizsgálva a jelenséget, figyelembe kell venni a Szentírásnak és Egyházunknak a tanítását,

amely szerint a kinyilatkoztatás teljessége Krisztussal befejeződött. A II. Vatikáni Zsinat bibliai alapokra hivatkozva világosan fogalmaz az üdvösség Krisztusban való végső beteljesedéséről: „... már semmiféle új nyilvános kinyilatkoztatást nem kell várunk a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőséges eljövételéig (vö. 1Tim 6,14; Tit 2,13)” (DV 4). Ezek szerint Krisztusban mindent tudunk, amire szükségünk van az üdvösséghez. Nem mélyednék jobban bele ennek teológiai értelmezésébe, de elég legyen megjegyezni azt, hogy hitünk és üdvösségünk alapja egyedül Krisztus.

5. Ami a jelenség kivizsgálását illeti, erre vonatkozólag is vannak egyházi irányelvek, amelyeket a Szentszék határoz meg. A jelenség – és szándékosan nem a „jelenés” szóhasználatlal élek – kivizsgálását egyházmegyei szinten kell kezdeményezni, alapos megfigyelés után. Az egyházmegyei szintű kivizsgálás eredményeit lehet magasabb fórumra is terjeszteni, de csak az egyházmegyei szintű kivizsgálás pozitív értékelése esetén. Kilátásban van a jelenség helyi kivizsgálásának a folyamata, amely nem rövid lejáratú, és amely annál inkább szükségesnek mutatkozik, mivel az első látnok halála után a jelenség mintha egy előre kigondolt forgatókönyv szerint folytatódna. Így a meglehetősen elburjánzott szálak kibogozásában sok minden megvizsgálására kell hogy sor kerüljön,

ami feltételezi az illetékes személyekkel való tárgyalást, az állásfoglalásuk tiszta megfogalmazását, a katolikus tanokhoz való hozzáállásuk megállapítását és nem utolsósorban ezen személyek belső indíttatásának részletes kivizsgálását. Ugyanitt kell megemlíteni azon körülményeket is, amelyek a jelenség terjesztéséhez vezettek, és mindazon anyagokat, ill. nyomtatványokat, amelyek a jelenséggel kapcsolatosan lettek kézre bocsátva. Ezek kivizsgálása is szükséges, mivel olyan megnyilatkozások is elhangzottak, amelyek nem egyeznek a Katolikus Egyház tanaival.

6. Nem utolsósorban meg kell állapítanunk azt is, hogy a nagyfalui jelenség tömegeket mozgat meg. Ennek értékelésében fontos az emberek lelkivilágát is szem előtt tartani. Tudjuk, hogy az emberek vallási igénye és éhsége, még a modern kor profanizálási hadjárata ellenére is, vagy talán éppen ennek ellensúlyozására, rendkívül sokat váró.

A mi felelősségünkhöz tartozik, hogy milyen táplálékot nyújtunk híveinknek lelki igényeik kielégítésére, valamint hogyan és milyen formában nyújtjuk nekik ezt a táplálékot. A jézusi örömhír tiszta, világos, érthető, lelki fejlődésünket tápláló. Ami ettől eltérő vagy félelemkeltő, megtévesztő, kételybe torkolló, az a táplálék nem Krisztustól való. A kivizsgálást is ezért sokkal inkább híveink vallásosságának helyes mederbe való terelése érdekében szeretnénk elvégezni. Befejezőképpen pedig egy régi bölcsességet idéznék, amely szerint a hívőnek nincs szüksége csodára, a kételkedőnek bármennyi csoda sem elég.

Úgy gondolom, az Alsóvárosi Harangszó hasábjain is muszáj reflektálnunk arra a jelenségre, amely egy idő óta lázba hozza néhány testvérünket.

A zárandoklatnak és minden érdeklődőnek a Keresztalja erdélyi portáltól átvéve közöljük az illetékes Főpásztor állásfoglalását.

Magát katolikusnak valló ember nem lehet közömbös az illetékes püspök véleményével kapcsolatban.

- H.L. pléb.

Természetes Család Tervezés

tanfolyam indul a donneri plébánián
a

Donneri Családpasztorációs Program keretében.

A tanfolyam öt egymást követő alkalomból áll, öt hónapon keresztül. Olyan párokat várunk, akik szívesen megismerkednek a természetes családtervezés módszerével.

Az első alkalom időpontja: 2012. május 24. csütörtök 17.00 óra

Helyszín: 7400 Kaposvár, Bartók B. u. 13.

Mi az a TCST?

A TCST, azaz a Természetes Család Tervezés megfogalmazás olyan fogamzásszabályozási formákat takar, amelyek használata során a nő megfigyeli a ciklus folyamán szemmel láthatóan megváltozó testi jeleit. A Sensiplan, vagy tüneti hőmérőzéses módszer is ide tartozik. A jelek megfigyelése, és bizonyos szabályok ismerete lehetővé teszi azt, hogy biztonságosan el tudja különíteni a ciklus termékeny napjait a terméketlenektől. Ezáltal a módszer teljességgel alkalmas arra, hogy gyermekvárás szándékánál elősegítse a fogantatást, vagy ha a pár éppen nem szeretne gyermeket, akkor el lehet kerülni azt.

Bővebb információ: www.tcst.hu

De a Sensiplan ennél mégis több:

sensiPLAN

A módszer megfigyeléseinek köszönhetően a nők jobban megismerik saját szervezetük működését, ezáltal **egészségtudatuk** és termékenységtudatuk alakul ki, ami a nők számára egy újfajta öntudatot és biztonságérzetet jelent.

Elmélyítheti a házaspárok egymáshoz fűződő kapcsolatát, hiszen állandó együttműködést, közös döntések meghozatalát kívánja meg, vagyis közös felelősségvállalásra hív meg. Ezáltal fejlődhet a házaspárok szexuális kultúrája is, és a kommunikáció közöttük, ami általában nehezen működik. Így **gazdagíthatja a házasságot.**

További előnye, hogy segítséget nyújthat azoknak a pároknak, akik gyermeket szeretnének. Ugyanis a termékenység megfigyelése, a termékeny időszak behatárolása, az abban jelentkező nehézségek felismerése, és korai kezelése segíthet a sterilitás bizonyos eseteiben.

Elősegíti a nőgyógyászati és hormonális betegségek korai felismerését és kezelését, amit a mindennapi gyakorlat is igazolt.

Fontos előnye, hogy olcsó. A kezdeti minimális költségek után nem kerül pénzbe. Amit rá kell fordítani az az idő és a türelem, ami a módszer megtanulásához és a használatához szükséges.

Nem igényel orvosi beavatkozást, nincs mellékhatása.

Erkölcseileg és vallásilag elfogadható.

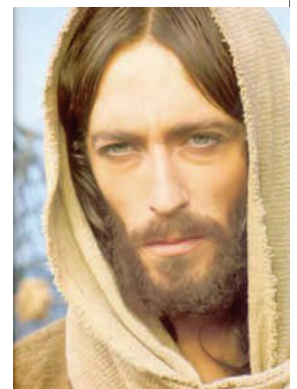
Jelentkezés és további információ:

Tóth Lujzi tel: 30/948-2395

e-mail: donner@plebania.hu

Továbbadom

- Boldogok a rugalmasok, mert ők nem törnek meg!
- Isten úgy szeret minket amilyenek mi vagyunk, de annál jobban szeret minket, hogy ilyenek is hagyjon minket.
- Jézus olyan, mint egy hatalmas szurkolótábor, mely arra biztat, hogy nyerjünk.
- Én nem kérdőjelezem meg a te létezésedet - / aláírás : ISTEN /
- Legközelebb, ha azt gondold, hogy tökéletes vagy.....Próbálj a vízen járni!
- Uram, segíts olyan emberré válnom, amilyenek a kutyám hisz engem!
- Isten nem a szabályok gyűjteményére hív minket, hanem a Vele való egységre, ahol már bármit merek kérni Tőle.
- Addig kell imádkozni, amíg az Úr azt nem mondja, hogy OK most már megteszem.
- Elég gyengének látszott a hite, így minden erőmmel helyette is hittem.
- Elveszítetetlen kincsünk: Istengyermeiségünk. Soha nem veszíthetjük el.
- Bűnösöknél a segítséget...a lábmosással kezd és ne a fejmosással.
- Hogy milyen a kapcsolatam a környezettel? Olyan amilyen az Istennel való kapcsolatom...
- Odaszeretni az embereket Krisztushoz..
- Krisztust közvetítem vagy vallást gyakorlok mások előtt?
- Tudni akarod mi az értéked? Nézd meg az árat, amit fizettek érted!!

Jézus feleségének evangéliuma?

A Da Vinci-kód, Júdás evangéliuma és Barnabás evangéliuma után itt a legújabb médiaszenzáció: egy 4. századra datált kopt nyelvű papirusztöredéken ez olvasható: „...Jézus azt mondta: A feleségem...”

A töredéket Karen Leigh King (1954–) mutatta be a koptológusok tizedik nemzetközi konferenciáján, Rómában. King előadásvázlata (a továbbiakban: draft), a lelet fényképe és a leletet bemutató kisfilm megtalálható a Harvard Divinity School (a továbbiakban: HDS) weboldalán.

A lelet és King

A töredék mérete 7,6 x 3,8 cm, anyaga papirusz, tintája fekete, mindkét oldalára írtak, de a hátoldali szöveg alig kivehető. King szerint (draft 2-3. oldal) a töredék jelenleg magántulajdonban van, tulajdonosa névtelen kíván maradni. Megtalálása körülményeiről semmit sem tudni, de valószínűleg Egyiptomban került elő. (A kopt az egyiptomi nyelv kései változata, amelyet görög betűkkel írtak.) A lelet modernkori történetéből eddig kevés derült ki. A tulajdonos birtokában van egy levélváltás német egyiptológus professzorokkal (1982, Freie Universität, Berlin), akik a kopt János evangéliuma töredékének vélték. Egy aláírás nélküli német nyelvű cédula szerint az egyik professzor úgy vélte, ez az egyetlen olyan ismert szöveg, amely szerint Jézusnak felesége volt. A töredékről ennek nyilvánvaló jelentősége ellenére sem történt publikáció, a professzorok pedig már mind elhunytak.

A jelenlegi tulajdonos 2011 decemberében juttatta el Kingnek a töredéket, és engedélyezte a publikálását. Maga King azonban nem koptológus, nem is paleográfus, hanem egyháztörténész, aki különösen az apokrif szövegek, illetve a vallás és nőiség, nemiség témakörében kutat. King ezért 2012 márciusában elvitte a papiruszt Roger Bagnall neves papirologushoz (Institute for the Study of the Ancient World, New York) és Annemaire Luijendijk koptológushoz (Princeton). Közös véleményük szerint a töredék „nagy valószínűséggel hiteles ókori szöveg”, amely paleográfiai alapon 4. század második felére (350–400) datálható.

King a leletet 2012 augusztusában szeretne volna publikálni a Harvard Theological Review-ban, de a szerkesztők a töredék valódiságában kételkedve elutasították. King erre a neves koptológus, Ariel Shihsa-Halevy (University of Jerusalem) szakvéleményét is kikérte, aki a töredéket nyelvészeti alapon szintén hitelesnek fogadta el. A paleográfiai és nyelvészeti vizsgálatok után már csak a tinta kémiai vizsgálata van hátra. A koptológusok többsége azonban kételkedik a lelet hitelességében, egyesek bizonyosak abban, hogy hamisítványról van szó.

A szöveg

A papirusztöredék első oldalának szövege a HDS angol fordítása alapján:

- {1}] nem engem/nekem. Anyám adott nekem él(etet) [
- {2}] A tanítványok azt mondták Jézusnak [
- {3}] tagadni. Mária *méltó rá / arra [* vagy: nem méltó
- {4}] Jézus azt mondta nekik: A feleségem [
- {5}] képes lesz* arra, hogy a tanítványom legyen [* nőnemű alany
- {6}] Hadd pöffeszkedjenek a gonoszok [
- {7}] Ami engem illet, vele* lakom, hogy [* nőnemű alany

{8} [olvashatatlan tintanyomok] egy kép(et) [

{9} [olvashatatlan tintanyomok]

A papirusztöredék hátsó oldalának szövege a HDS angol fordítása alapján:

- {1}]...anyám...[
- {2}]...három...[
- {3}].....[
- {4}] előre, ami [
- {5} [olvashatatlan tintanyomok]

{6} [olvashatatlan tintanyomok]

Egy kódex része?

King állítása szerint (draft 1. oldal, HDS video) a töredék könyvből, kódexből származik, pedig csupán töredékről van szó, amely amulett vagy más is lehetett. A töredék azért téglalap alakú, mert a teteje és az alja, illetve mindkét oldala körül van vágva. A régiségpiacon ismert jelenség oka valószínűleg az, hogy megcsontított lelettel több pénzt lehet keresni: ha szövege jelentősnek bizonyul, a maradékért még több pénzt lehet kérni (Forrás).

Egy új, ismeretlen evangélium része?

A média szenzációja egy új, eddig ismeretlen „evangéliumról” szól, amely szerint Jézusnak felesége volt – szemben az újszövetségi evangéliumokkal, amelyek ilyesmit nem említenek. A hír ilyen megfogalmazása azért érthető, mert a HDS weboldalának és kisfilmjének címe is „Jézus feleségének evangéliuma” – pedig erről nincs szó. King ugyanis a töredéket csak „hivatkozási célból” nevezte el így (The Gospel of Jesus's Wife / GosJesWife), és ő maga hangsúlyozza, hogy csupán munkacímről van szó (draft 1. oldal, 2. lábjegyzet):

Az „evangélium” kifejezés használata annak a műnek a feltételezett műfajára utal, amelyhez a töredék tartozott, és egyáltalán nem tulajdonít neki kanonikus státuszt, vagy tartalmának történelmi pontosságot. Ez a kitalált referencia semmiképpen sem jelenti azt, hogy ez lett volna ókori címe, vagy hogy „Jézus felesége” a mű szerzője, jelentős szereplője vagy a beszélgetés jelentős témája lenne – semmi ilyesmit nem lehet tudni ilyen apró töredékből. A cím inkább a töredék legsajátosabb állítására utal (ti. hogy Jézus házas volt), ezért a töredékre való rövid utalásként szolgál.

A töredék datálása

Már a konferencián vita alakult ki, és azóta is folyik a vita a töredék datálásáról, azaz lényegében arról, hogy vagy mai hamisítvány (régí papiruszon mai szöveg), vagy eredeti (régí papiruszon régi szöveg). A nyelvészeti és régészeti érvekbe és ellenérvekbe azonban itt és most nem érdemes belemenni. Egyrészt igen technikai szinten mozognak, másrészt bizonyosan eltartanak még egy ideig.

Ókeresztény háttér?

Ami a szöveg lehetséges háttérét illeti, mivel alig pár sorról van szó, több lehetőség is szóba jöhet. King szerint a töredék 4. századi, de egy olyan evangélium része volt, amely a 2. századi egyház cölibátusról és házasságról szóló vitáinak miliójében keletkezett, amikor először merült fel a kérdés, hogy Jézus házas volt-e. Erre természetesen nem pusztán magából a szövegből következtetett, értelmezésére inkább hatott saját kutatási területe (ókereszténység és nemiség viszonya), illetve az a meggyőződése, hogy a 2–3. századi kereszténység „sokszínűségébe” a gnoszticizmus is belefért (Elain Pagels a teória neves képviselője, akivel már írt közösen könyvet).

Az azonban, hogy azok a keresztények, akik felelősek voltak ennek a műnek a megszerkesztéséért, terjesztéséért és fordításáért, valóban azt gondolták, hogy Jézus házas volt, már más kérdés. Jézus feleségének evangéliuma lehetővé teszi, hogy bizonyossággal beszéljünk egy olyan tradíció létezéséről, amely megerősíti, hogy Jézus házas volt (valószínűleg a magdalai Máriával), és nagyon valószínű, hogy ez a tradíció a 2. század második feléből származik. Ennek a következtetésnek nagy jelentősége van az ókeresztény egyház történetére nézve, ami a házassághoz, nemiséghez és szaporodáshoz való hozzáállást illeti (draft 47–48. oldal).

King szerint tehát az ókeresztény egyházon belül a 2. században vita folyt Jézus házas voltáról. Alexandriai Kelemenre is utal, aki egyik művében olyanokkal vitatkozott, akik Jézus nőtlenségére hivatkozva a házasságot ördögtől valónak tartották. King szerint (draft 1. oldal):

Amiképpen Alexandriai Kelemen (meghalt kb. i. sz. 215) is utal olyan keresztényekre, akik úgy vélték, Jézus nem volt házas, ez a töredék azt sugallja, hogy a kor más keresztényei azt állították: házas volt.

King kijelentése tendenciózusnak tekinthető. Kelemen ugyanis csupán arra utal, hogy (1) egyes eretnekek (2) elutasítják a házasságot, (3) Jézus nőtlenségére és vagyontalanságára hivatkoznak, (4) azzal büszkélkednek, hogy másoknál jobban értik az evangéliumot. Nem csupán a szélsőséges aszketikusok vélték úgy, hogy Jézus nem volt házas, hanem Kelemen és mindenki más is így vélte. Kelemen még csak nem is utal olyasmire, hogy ő vagy mások Jézust házasnak vélné. Ismerte Jézus és az apostolok tanítását a cölibátusról: nem kötelező (Máté evangéliuma 19. rész, 12. vers), hanem karizma (Korintusiakhoz írt első levél 7. rész, 7. vers). Az aszketikusok ezt hagyták figyelmen kívül.

King a HDS kisfilmjében is a következő kijelentést teszi:

Ez nem jelenti azt, hogy Jézusnak felesége volt. Ez számunkra nem történelmi bizonyíték, hogy Jézusnak felesége volt. Ehelyett annak világos bizonyítéka, hogy egyes keresztények – valószínűleg a 2. század második felében (kb. 150 és 200 között) úgy gondolták, hogy Jézusnak volt felesége.

A szöveg tartalmának 2. századra való datálása azonban nem „világos bizonyíték”, hanem spekuláció. King eleve feltételezi, hogy a szöveg mögött a 2. század végi egyházi viták állnak, ezért a szöveget „világos bizonyítéknak” tekinti arra nézve, hogy „egyes keresztények” szerint Jézus házas volt. Ez még csak nem is körérvélés, mert ahhoz érvekre lenne szükség. King csupán egy feltevessel akar bizonyítani egy másik feltevést.

Gnosztikus háttér?

Simon Gathercole brit újszövetséges professzor (University of Cambridge) cikke szerint a szöveg értelmezésében többre jutunk, ha olyan ismert gnosztikus apokrif szövegekkel hasonlítjuk össze, mint amilyen például Tamás evangéliuma (Hubai Péter – Pröhle Károly – Rugási Gyula: Jézus rejtett szavai, Holnap Kiadó, Budapest, 1990; 80. és 83. oldal):

{1} ...nem engem/nekem. Anyám adott nekem él(etet)

TamEv 101.3 – Mert az anyám [...] de az igazi [anyám] adta nekem az életet.

{3} ...tagadni. Mária *méltó rá / arra... * vagy: nem méltó

TamEv 114. – Simon Péter mondta nekik: Bárcsak távozna Mária közülünk, mert az asszonyok nem méltóak az életre! Jézus mondta: Íme, én biztatni fogom őt, hogy férfivá teszem; hogy ő is élő szellemmé legyen, amely hozzátok férfiakhoz hasonlít. Mert minden asszony, aki férfivá lesz, be fog menni a mennyek

királyságába.

{5} ...képes lesz* arra, hogy a tanítványom legyen...* nőnemű alany

TamEv 101.1-2. – Aki [n]em fogja ap[ját] és anyját meggyűlölni, mint én, nem lehet a t[anítvá]nyom. És aki [nem] fogja szeretni [apját] és anyját, mint én, nem lehet a tanítványom. Mert az anyám [...] de az igazi [anyám] adta nekem az életet.

Az Újszövetség nem sokat közöl Jézus és a női tanítványok kapcsolatáról. Néhány megtérés-történet és név közlésén kívül csak azt tudjuk meg, hogy anyagilag támogatták őt és tanítványi körét (Lukács evangéliuma 8. rész). A gnosztikus apokrifek azonban a gnosztikus alapállás – szellem és anyag, lélek és test, spiritualitás és szexualitás feszültsége – miatt Jézus és női tanítványai témáját igyekeztek kiaknázni a saját üzenetük megfogalmazásához. Így például Fülöp evangéliumában Jézus és a magdalai Mária fizikai viszonya a lélek és Isten találkozásának, az üdvösségnek az allegóriája, és a csók a tudás átadásának metaforája.

A tartalmi hitelesség kérdése

Akár eredeti, akár hamisítvány a töredék, tartalmi hitelességének megítéléséhez az alábbi szempontokat nem lehet figyelmen kívül hagyni:

(1) szöveg Jézus után három évszázaddal keletkezett,

(2) és olyasmint állít, amit korábban senki sem állított.

Ez azért fontos, mert a keresztény hit hiteles megőrzésének és terjesztésének alapja az volt, hogy

(3) a szem-, fül- és kéztanú apostolok, illetve közvetlen tanítványaik még az 1. században leírták tanúságtételüket,

(4) ez a négy ismert, kanonikus ("mértékadó") evangélium (Máté, Márk, Lukács, János),

(4) a négy evangéliumot az egyházon belül sosem vitatták,

(5) a négy evangéliumban Jézus házas voltának nincs semmilyen nyoma.

Ha Jézusnak felesége lett volna,

(6) annak a szerzők krisztológiája alapján nagy jelentősége lett volna,

(7) de eleve ellentmondott volna a négy evangélium Krisztus lényéről szóló tanításának (gondoljunk bele: mi született volna egy istenember és egy ember házasságából, és mi lett volna ezzel az utóddal?).

A szöveg máskülönben nem állítja kifejezetten, hogy Jézusnak fizikai felesége volt: az „Azt mondta a tanítványoknak: A feleségem...” mondat hiányos, a szerző és a szövegkörnyezet ismeretének hiányában pedig sokféle folytatás képzelhető el. A folytatás éppúgy tükrözheti az újszövetségi teológiát (pl. A feleségem az lesz, aki hisz bennem..., A feleségem az egyház..., vö. Máté evangéliuma 9. rész, 15. vers, János evangéliuma 3. rész, 29. vers, Efezusiakhoz írt levél, 5. rész, 21–33. vers, Jelenések 19. rész, 7. vers) mint a gnosztikus apokrifek spekulációit.

Végül, ami „Máriát” illeti, nem tudjuk meg, melyik Máriáról van szó: Jézus édesanyjáról, a magdalai Máriáról vagy olyasvalakiről, akit az Újszövetség nem is említ? Nem tudjuk meg, hogy konkrétan mire „méltó”, hogy ezt ki és miért vitatja, miért kell megemlíteni, hogy „képes” tanítvány lenni, illetve hogy Jézus kivel „lakik együtt”, és miért: édesanyjával vagy egy másik Máriával? Mindez alapján természetesen össze lehet állítani Da Vinci-kód színvonalú elméleteket, de ezek eddig is könnyen cáfolhatóak voltak, vagy se nem cáfolhatóak, se nem bizonyítható kijelentések maradtak.

Szalai András

Igeliturgikus naptár

novemberre

1. csütörtök: MINDENSZENTEK (főünnep) (Boldog Romzsa Tódor)

Jel 7,2-4.9-14; Zs 23; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12a

Ott állnak a trón és a Bárány színe előtt fehér ruhába öltözve

2. péntek: HALOTTAK NAPJA

(Szent Tóbiás vértanú)

Jób 19,1.23-27a vagy Róm 5,5-11 Zs 26 Jn 6,37-40

Ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent

3. szombat

(Porres Szent Márton, Szent Hubertusz, Szent Szilvia)

Fil 1,18b-26; Zs 41; Lk 14,1.7-11

Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség

4. vasárnap: ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP

(Borromeo Szent Károly)

MTörv 6,2-6; Zs 17; Zsid 7,23-28; Mk 12,28b-34

Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből

5. hétfő: SZENT IMRE (ünnep)

Bölcs 4,7-17; Zs 118,1-16; Lk 12,35-40

Elragadta az Úr, hogy a gonoszság meg ne rongssa elméjét

6. kedd (Szent Lénárd)

Fil 2,5-11; Zs 21; Lk 14,15-24

Megalázta magát Krisztus, ezért Isten fölmagasztalta őt

7. szerda (Szent Willibrord, Szent Engelbert)

Fil 2,12-18; Zs 26; Lk 14,25-33

Isten maga műveli bennetek a szándékot és a végrehajtást is

8. csütörtök (Szent Kolos, Szent Godfréd)

Fil 3,3-8a; Zs 104,2-7; Lk 15,1-10

Amit egykor előnyömnnek tekintetem, azt Krisztusért akadálynak tartom

9. péntek: A LATERÁNI BAZILIKA FELSZENTELÉSE (ünnep)

Ez 47,1-2.8-9.12 vagy 1Kor 3,9c-11 16-17 Zs 45 Jn 2, 13-22

Víz fakad a templom küszöbe alól: élni fog benne minden

10. szombat: NAGY SZENT LEÓ PÁPA

(Avellinói Szent András)

Fil 4,10-19; Zs 111; Lk 16,9-15

Mindent elviselek abban, aki nekem erőt ad

11. vasárnap: ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP

(Szent Márton)

1Kir 17,10-16; Zs 145; Zsid 9,24-28; Mk 12,38-44A lisztesfazék nem ürült ki az Úr ígérete szerint

12. hétfő: SZENT JOZAFÁT

(Studita Szent Teodor, Boldog Anasztáz-Asztrik)

Tit 1,1-9; Zs 23; Lk 17,1-6

Isten megbízottjának feddhetetlennek kell lennie

13. kedd (Magyar szentek és boldogok)

Tit 2,1-8.11-14; Zs 36; Lk 17,7-10

Várjuk Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövetelét

14. szerda (Szent Hypatiusz-Huba)

Tit 3,1-7; Zs 22; Lk 17,11-19

Kegyelméből megigazulva reménybeli örökösai vagyunk az örök életnek

15. csütörtök

(Nagy Szent Albert, Szent Lipót)

Filem 7-20; Zs 145; Lk 17,20-25

Fogadd el, nem mint rabszolgát, hanem mint szeretett testvért

16. péntek

(Skóciai Szent Margit, Szent Otmár)

2Jn 4-9; Zs 118,1-18; Lk 17,26-37

Abban, aki kitart a tanításban, él az Atya is és a Fiú is

17. szombat

(Nagy Szent Gertrúd, Szent Ányos, Tours-i Szent Gergely, Szent Hilda)

3Jn 5-8; Zs 111; Lk 18,1-8

Fogadjuk be a testvéreket, hogy munkatársai legyünk az igazságnak

18. vasárnap: ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP

(Szent Péter- és Szent Pál-bazilikák felszentelése, Szent Noé)

Dán 12,1-3; Zs 15; Zsid 10,11-14.18; Mk 13,24-32

Abban az időben megszabadul népéből mindenki

19. hétfő: ÁRPÁDHÁZI SZENT ERZSÉBET (ünnep) (Szent Abdiás, Szent Geláz)

Péld 31,10-13.19-20.30-31 vagy 1Jn 3,14-18 Zs 33 Lk 6,27-38

Az istenfélő asszony dicséretet érdemel: tettei dicsérik őt

20. kedd (Szent Mechtild, Szent Ödön-Edward, Valois Szent Félix)

Jel 3,1-6.14-22; Zs 14; Lk 19,1-10

Aki meghallja szavamat, és kinyitja az ajtót, azzal étezem

21. szerda: SZŰZ MÁRIA BEMUTATÁSA

Jel 4,1-11; Zs 150; Lk 19,11-28

Szent az Úr, aki volt és aki van és aki eljövendő!

22. csütörtök: SZENT CECÍLIA

Jel 5,1-10; Zs 149; Lk 19,41-44

Megöltek, Uram, de véreddel népet váltottál meg Istennek

23. péntek (Római Szent Kelemen, Szent Kolumbán)

Jel 10,8-11; Zs 118,14-131; Lk 19,45-48

Vedd át a kibontott könyvtekerceszt az angyal kezéből

24. szombat: DUNG-LAC SZENT ANDRÁS ÉS VIETNAMEI VÉRTANÚTÁRSAI

(Szent Krizogonusz, Szent Flóra)

Jel 11,4-12; Zs 143; Lk 20,27-40

A két próféta holtteste a nagyváros uicáján fog heverni

25. vasárnap: KRISZTUS KIRÁLY (főünnep) (Alexandriai Szent Katalin)

Dán 7,13-14; Zs 92; Jel 1,5-8; Jn 18,33b-37

Hatalma örök hatalom, amely meg nem szűnik

26. hétfő (Szent Szilveszter apát, Szent Konrád)

Jel 14,1-3.4b-5; Zs 23; Lk 21,1-4

Ők a Bárány nyomában járnak, bárhová megy

27. kedd (Szent Virgil)

Jel 14,14-19; Zs 95; Lk 21,5-11

Itt az aratás ideje, már érett a vetés a földön

28. szerda (Marchiai Szent Jakab)

Jel 15,1-4; Zs 97; Lk 21,12-19

Műveid csodálatosan nagyok, Uram, mindenható Isten!

29. csütörtök

Jel 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a; Zs 99; Lk 21,20-28

Boldogok a Bárány menyegzős lakomájára hivatalosak!

30. péntek: SZENT ANDRÁS APOSTOL (ünnep)

Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22

A hit hallásból ered, a hallás pedig Krisztus igéjéből

Torkos Matild

Lórúgás a patkóban

Egy csepp közélet

A hétfői rendkívüli kormányülés után egy rapid törvényhozó aktussal az Országgyűlés tegnap úgy döntött: nem csupán kipenderíti az összes félkarú rablót a falusi kocsmákból és a pesti sarki csehókból, hanem egy füst alatt betiltja az összes játékterem és elektronikus kaszinó működését is.

Pedig a félkarú rablóakra szakosodott szerencseiparág állítólag már éppen készen állt arra, hogy áttérjen a szerveralapú működtetésre. A félkarú rablók gazdái most sutba dobhatják fejlesztési terveiket. És elhúzhatnak zabot hegyezni. Egyetlen vigaszuk: a Miniszterelnökséget vezető államtitkár, Lázár János szíve „majd megszakad” értük.

A törvény kihirdetése után pénznyerő gépek a jövőben már csak néhány koncessziós joggal rendelkező játékkaszinóban berreghetik ki azt a három almát. A bennfenteseken kívül aligha gondolt bárki is arra, hogy természeti és ipari katasztrófák után éppen egy ilyen téma miatt hívnak majd össze rendkívüli kormányülést. Ugyanakkor a kormánydöntésről a „független” sajtó figyelemre méltó körítéssel számolt be. „A kormány az illegális szerencsejátékok támogatja” – emelte címbe a nyilvánvaló hazugságot az egyik internetes gazdasági portál, egy másik lap „40 ezer munkahelyet szüntettet meg az Országgyűlés” című cikkével igyekezett ekézni a törvénymódosítást. Belegondolni is rossz, micsoda virscaft lenne itt, ha egyszer tényleg elzárnák a féllegálisan működő kábító-szer-kereskedelem útját, vagy véget vetnének a rendőrség által ellenőrzött prostitúciónak. A játékgépek betiltásának többféle magyarázatát is megfogalmazták a honatyák, Lázár például különlegesen erkölcsstelennek, morálisan megkérdőjelezhetőnek nevezte azt a rendszert a parlamenti vitában, amelyben az állam a pénzüket játékgépekbe dobáló embereknek a rovására tett szert adóbevételekre.

Vitathatatlan: ahol ezek a szerencsemasinák működtek, karnyújtásnyira elérhető volt az alkohol is, felerősítve az ember belső készletét arra, hogy a fizetést vagy éppen a segílyt Fortuna segítségével megduplázza. Figyelemre méltó tény az is, hogy Budapest után éppen a munkanélküliség által sújtott Borsodban és Szabolcsban működött a legtöbb játékgépet üzemeltető hely. Vagyis a legszegényebbek áldoztak a legtöbbet a játékszenvedély kufárjainak. Nem elfogadható érv a rendszer fenntartása mellett, hogy tízmilliárdos nagyságrendű adóbevételt hoz a költségvetésnek, miként az sem, hogy tízezreknek ad munkát.

A játékgépek betiltásának rendkívül gyors törvényalkotási eljárását nemzetbiztonsági kockázatokkal is indokolták. Kiszivárgott értesülések szerint az iparág „óriási megvesztegetésekre” készült, és attól tartottak egyes vezető politikaink, hogy megkörnyékezhetik az engedélyező hatóság embereit, sőt még a törvényhozóinkat is. Lehetséges persze, hogy csupán „lobbistákat” állított csatarendbe a szerencsejáték-ipar a számára kedvező döntések kijárásáért.

Lázár János sajtóhírekre hivatkozva ugyanakkor utalt arra, hogy a szerencsejáték-ipar irányítói „nagyon jómódú, politikai befolyást érvényesíteni akaró körök”. Arra is felhívta a figyelmet, hogy akik az utóbbi huszonkét évben fel merték vetni a szerencseipar újraszabályozását, vagy hirtelen visszakoztak szándékuktól, vagy később kiestek a politikából.

Tizenhárom évvel ezelőtt a szerencsejáték-törvény módosításának a nyitánya egy robbantásos merényletkísérlet volt, elszállt egy Mercedes. Most két nap alatt eldőlt: a félkarú rablók repülnek. Változnak az idők...

Átvétel: MNO okt. 3.

Röviden

Ha az angyalok irigykedni tudnának, két dolgot irigyelnének tőlünk, először a Szentáldozást, másodsor a szenvedést. (Szent Fausztina)

Semmi sem törheti meg az ember szívét, csak a szeretet (Trausch Liza)

Amikor szeret valaki, akkor máshogy mondja ki a neved. Valahol érzed, hogy az ő szájában biztonságban van a neved" (Zsolti-4éves)

"Te megfeszítéd azokat, akik szeretnek Téged" (VonBloy)

A legjobb immunanyag, ha hagyod, hogy Isten szeressen téged. (Á.)

„Amikor Isten magához akar vezetni bennünket, felhasználja az egész teremtett világot. Ő mindennek a Teremtője, tehát minden azért van, hogy bennünket

magához vezessen." (Fabrice Hadjadj)

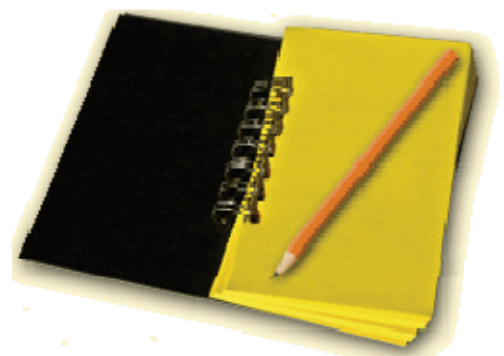
Minden szenvedésben fontos észrevenni Isten, tökéletlen embereken keresztül létrejövő munkálkodását. (Von Balthasar)

Arra hívott el Isten, hogy veled tökéletes kapcsolatban éljek és másokban is azt a vágyat ébresszem, hogy veled járhassanak. (Oswald Chambers)

Ha Isten a világot megalkotta, akkor veled is elbír. (P.B.)

A könyvekben keressük az Istent, az imádságban rátalálunk. (Pió atya)

Mekkora öröm Istent szeretni (Vianney Szent János)

Őszi mozielőadások:

Kezdési idő: du. 6 óra

Helyszín: emeleti díszterem

November 6-án	Don Bosco
November 13-án	Egy férfi, aki sasokkal álmodott
November 20-án	Egy férfi II. rész
November 27-én	Apokalipszis

NOVEMBERI PROGRAMOK:

November 6-13-20-27.	Egyházközségi mozi
November 9.	Felnőtt katekézis
November 12.	Olvasókör
November 17.	Zsoltáránekesek és ministránsok őszi túrája
November 24.	lfi-kör

A remete

Élt egy messzi lakatlan szigeten egyedül egy remete. A sziget mindennel ellátta, nem szenvedett hiányt semmiben. A remete hálás volt Istennek, minden nap hangoosan imádkozott hozzá. Teltek az évek. Egyszer egy hajó tűnt fel a láthatáron, és hamarosan kikötött a szigeten, hogy friss vizet és némi élelmet szerezzenek az utasoknak, akik között egy rabbi is volt. Partraszállás után a matrózok elkezdték a vízfordást és gyümölcsöket szedtek. A rabbi is partra szállt, sétált a szigeten, amikor kiáltozás ütötte meg a fülét.

Átkozott légy Uram! Átkozott légy Uram! A rabbi odasietett, és meglátta a remetét. Mit művelsz itt kérdezte tőle? Imádkozom! válaszolta a remete. Nem jól imádkozol! szólt a rabbi. Ha végeztünk a készletek kiegészítésével, megtanítlak imádkozni. Nem akarsz te is velünk jönni? Nem, jó nekem itt válaszolta a remete. A rabbi bólított és tovább sétált.

Már délután volt, mire végeztek, mindenki hajóra szállt, a rabbi is, a remetéről megfélekedezett. A hajó felszedte a horgonyt és elindult. Még nem jártak messze, amikor a rabbi kiáltozást hallott a víz felől. Kíváncsian kinézett a korlát fölött.

A remete futott a vízen a hajó után, és kiáltozott. Rabbi, elfelejtettél megtanítani helyesen imádkozni! A rabbi döbbenetesen nézte a remetét, majd így szólt: Menj vissza a szigetedre derék remete. Ennél jobban én sem tudlak megtanítani imádkozni.

Alsóvárosi Harangszó

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosefplebania.hu

Hivatali idő a plebánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542